

○ คำพิพากษา
(อุทธรณ์)

(ต. ๒๒.๑)

คดีหมายเลขดำที่ อบ. ๑๔๕/๒๕๖๒
คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๒๗๗/๒๕๖๕

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลปกครองสูงสุด

วันที่ ๒๒ เดือน กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๖๕

ระหว่าง { นางสาวปฤษณา คงเงิน ผู้ฟ้องคดี
นายกองค้การบริหารส่วนตำบลหนองพิกุล ที่ ๑
คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครสวรรค์ ที่ ๒
คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ที่ ๓ ผู้ถูกฟ้องคดี

เรื่อง คดีพิพาทเกี่ยวกับการที่เจ้าหน้าที่ของรัฐออกคำสั่งโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำพิพากษาศาลปกครองนครสวรรค์ คดีหมายเลขดำ
ที่ บ. ๕/๒๕๖๑ หมายเลขแดงที่ บ. ๑๑/๒๕๖๒

คดีนี้ผู้ฟ้องคดีฟ้องว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองคลัง
องค์การบริหารส่วนตำบลหนองพิกุล อำเภอตากฟ้า จังหวัดนครสวรรค์ ได้รับความเดือดร้อน
เสียหายจากการที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง ที่ ๓๘๙/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐
ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการ
โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรง
และฐานกระทำการใดอันได้ชื่อว่าประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และคำสั่ง ที่ ๓๗/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์
๒๕๖๑ แก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งดังกล่าว ซึ่งเป็นการลงโทษตามมติการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓
สืบเนื่องจาก เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล

/อำเภอวังโป่ง...

อำเภอวังโป่ง จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้มีผู้ร้องเรียนผ่านเว็บไซต์ของสำนักงาน ป.ป.ท. กล่าวหาว่า นายประมวล หลงช้า ขณะนั้นดำรงตำแหน่งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ได้นำรถยนต์ของทางราชการไปใช้นอกเวลาราชการ และกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กรณีปลอมลายมือชื่อของผู้ใหญ่บ้านและกำนัน แล้วนำไปเบิกเงินงบประมาณอบรมสัมมนาของพนักงานองค์การบริหารส่วนตำบล ที่จัดขึ้นในวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๔ สำนักงาน ป.ป.ท. จึงได้มีหนังสือส่งเรื่องดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งองค์คณะพนักงานไต่สวนเพื่อสอบสวนหาข้อเท็จจริงดังกล่าวและรับไว้พิจารณาเฉพาะประเด็นการทุจริตการเบิกเงินงบประมาณเท่านั้น โดยได้มีการแจ้งคำสั่งแต่งตั้งองค์คณะพนักงานไต่สวนดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีได้รับทราบแล้ว และได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวก รวม ๖ ราย ได้ร่วมกันปลอมเอกสารและจัดทำเอกสารอันเป็นเท็จ เพื่อเบียดบังเงินของทางราชการ เป็นเหตุให้ราชการได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแล้ว และองค์คณะพนักงานไต่สวนได้ไต่สวนพยานบุคคล และพยานเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดีขณะดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล มีหน้าที่เกี่ยวกับงานคลัง งานการเงินและบัญชี งานตรวจสอบรับรองความถูกต้องเกี่ยวกับการเบิกจ่าย การเบิกเงินงบประมาณ การตรวจสอบการจัดซื้อจัดจ้าง ได้ร่วมกับพวกรวมจำนวน ๕ ราย ปลอมเอกสารและจัดทำเอกสารอันเป็นเท็จ ในการเบิกจ่ายโครงการทัศนศึกษาดูงานนอกสถานที่เพื่อพัฒนาบุคลากร ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ ระหว่างวันที่ ๔ ถึงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ โดยได้เบิกเงินในการจัดซื้อจัดจ้างโครงการดังกล่าว เกินกว่าความเป็นจริงจำนวน ๕๙,๘๐๐ บาท การกระทำของผู้ฟ้องคดีกับพวก มีมูลความผิดทางอาญาดังกล่าวเป็นเจ้าพนักงาน มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ร่วมกันเบียดบังทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือของผู้อื่นโดยทุจริต และมีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการใดอันได้ชื่อว่าประพฤติก่อความเสียหายร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคสาม ข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๗๗๙ - ๕๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ได้พิจารณารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้ว มีมติเป็นเอกฉันท์เห็นชอบตามความเห็นขององค์คณะพนักงานไต่สวน โดยได้จัดส่งมติลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดีให้กับผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้เสนอความเห็นต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่าเห็นควรปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา นายอำเภอตากฟ้า ได้มีหนังสือ ด่วนที่สุด ที่ นว ๐๐๒๓.๑๑/ว ๒๙ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๐

/แจ้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑...

แจ้งผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ว่า ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในคราวการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๖๐ เมื่อวันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๐ เห็นว่าที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ เห็นควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการนั้น ยังไม่ถูกต้องเหมาะสมกับกรณีความผิด ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ เห็นควรเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีที่ ๑ จึงมีคำสั่ง ที่ ๓๘๙/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยจึงได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๖๐ อุทธรณ์คำสั่งต่อผู้ฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้รับหนังสืออุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีไว้เมื่อวันที่ ๑๙ กันยายน ๒๕๖๐ แต่เมื่อครบกำหนด ๙๐ วัน ผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ไม่ได้แจ้งการขยายระยะเวลาพิจารณาอุทธรณ์ จนต่อมาเมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ผู้ฟ้องคดีจึงได้ทราบอย่างไม่เป็นทางการว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีมติให้ยกอุทธรณ์ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และคำสั่งยกอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เนื่องจากศาลปกครองสูงสุดได้เคยมีคำพิพากษาไว้แล้วว่า ความผิดวินัยฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการใดอันได้ชื่อว่าประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ไม่อยู่ในอำนาจของผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ที่จะกระทำการชี้มูลความผิดได้ เมื่อผู้ฟ้องคดีที่ ๑ นำมติดังกล่าวมาออกคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยไม่ได้มีการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยกับผู้ฟ้องคดีแต่อย่างใด กรณีจึงต้องถือว่าเป็นการไม่ปฏิบัติตามขั้นตอนอันเป็นสาระที่สำคัญ อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ตามคำสั่งที่ ๙๔/๒๕๕๔ เรื่อง มอบหมายงานพนักงานส่วนตำบลจัดทำและรับผิดชอบโครงการประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๕๕๔ ได้มอบอำนาจหน้าที่เกี่ยวกับงานจัดซื้อจัดจ้าง และการประสานงานติดต่อด้านที่พัก อาหาร ยานพาหนะ และสถานที่ศึกษาดูงานตามโครงการทัศนศึกษาดูงานนอกสถานที่ เพื่อพัฒนาบุคลากรประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๔ ให้กับนายเจริญศักดิ์ ข้าสะโป เจ้าหน้าที่วิเคราะห์นโยบายและแผน และนางสาวศิริพร ธรรมใจ เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล โดยทั้งสองคนถือเป็นเจ้าของโครงการและเป็นผู้ถือเงินที่ได้จากการยืมเงินทตรงจ่ายเพื่อใช้ในการอบรมและดูงานดังกล่าว กรณีการจัดซื้อจัดจ้างจึงมีได้อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดีมาตั้งแต่ต้น แม้ต่อมาในวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๔ นายเจริญศักดิ์ ได้ทำการส่งใช้เงินยืมทตรงจ่ายในราชการด้วยการหักล้างด้วยใบสำคัญจ่ายเป็นเงินจำนวน ๑๐๗,๓๐๐ บาท อันเป็นการคืนเงินครบตามจำนวนเงินที่ได้มีการยืมเงินออกไป แต่ในวันดังกล่าวนี้ผู้ฟ้องคดีก็มีได้อยู่ในตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง แต่มีนายสมภพ ทองจันทร์ หัวหน้าส่วนโยธาเป็นผู้รักษาราชการแทนในตำแหน่งของผู้ฟ้องคดี โดยที่ผู้ฟ้องคดีจะไม่ทราบเลยว่ามีคำสั่งใช้เงินยืมเป็นค่าอะไรบ้าง และเป็นจำนวนเงินที่ใช้จ่ายเท่าใด และได้ใช้เอกสารหลักฐานใดในการส่งใช้เงินยืมหรือมีการทำเอกสารที่เป็นเท็จ เนื่องจากในวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๔ จนถึงวันที่

๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ ผู้ฟ้องคดีได้ไปราชการโดยเข้ารับการฝึกอบรมที่จังหวัดปทุมธานี ดังนั้น ในกรณีการตรวจสอบการคืนเงินทดรองจ่ายในราชการดังกล่าว จึงเป็นการกระทำโดยนายสมภพ จึงต้องถือว่านายสมภพ ได้ใช้อำนาจหน้าที่ตามข้อ ๘๔ (๖) แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงินฯ และการตรวจเงินขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึง (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๔๘ หากนายสมภพ ได้ใช้ความระมัดระวังและรอบคอบ ก็จะทำให้ทราบว่าการส่งใช้เงินยืมทดรองจ่ายที่ไม่ถูกต้อง ดังนั้น นายสมภพ จึงเป็นผู้ที่ทำให้เกิด ลากอั้นมิอันควรได้แก่ผู้หนึ่งผู้ใด กรณีจึงหาใช่เป็นความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรงของผู้ฟ้องคดี แต่อย่างใด ผู้ฟ้องคดีเพียงแต่อาจบกพร่องต่อหน้าที่เท่านั้น ซึ่งยังไม่ถึงขนาดเป็นการกระทำทุจริต หากผู้ฟ้องคดีมีความผิดทางวินัยอยู่บ้างก็น่าจะเป็นความผิดทางวินัยอย่างไม่ร้ายแรงเท่า นั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูลความผิดว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดทางวินัย อย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ทางราชการนั้น จึงรับฟังไม่ได้ ดังนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดในรายชื่อของผู้ฟ้องคดีจึงเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบด้วยกฎหมาย เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ นำมติการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มาใช้ในการออกคำสั่ง องค์กรการบริหารส่วนตำบลหนองพิบูล ตามคำสั่งที่ ๓๕๙/๒๕๖๐ เรื่อง ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดี ออกจากราชการ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ และคำสั่งที่ ๓๗/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ จึงต้องถือว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย ส่งผลทำให้มติการยกอุทธรณ์ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ (ที่ถูกต้อง มติการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๖๑) เป็นมติที่ออกมาโดยไม่ชอบ ด้วยกฎหมายเช่นกัน ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนและเสียหาย จึงนำคดีมายื่นฟ้องต่อ ศาลปกครองชั้นต้น

ขอให้ศาลมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้

๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ตามคำสั่งที่ ๓๕๙/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ ที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งที่ ๓๗/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ แก้ไขคำสั่งที่ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ

๒. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่วินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ในการประชุมครั้งที่ ๒/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ (ที่ถูกต้อง มติการประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๖๑)

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ให้การว่า ได้มีผู้ร้องเรียนตามบัตรสนเท่ห์ ใช้ชื่อว่า “ประชาชน ตำบลวังศาล” กล่าวหานายประมวล หลงขำ นายกองการบริหารส่วนตำบลวังศาล อำเภอวังโป่ง จังหวัดเพชรบูรณ์ ว่าได้กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ ราชการ กรณีปลอมลายมือชื่อของผู้ใหญ่บ้านและกำนันแล้วนำไปเบิกเงินงบประมาณและกรณี

/นำรายนต์ของ...

นารถยนต์ของทางราชการไปใช้นอกเวลาราชการแล้วประสบอุบัติเหตุ โดยได้นำไปซ่อมแล้ว ไม่นำมาคืนองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ซึ่งในรายงานไต่สวนข้อเท็จจริงดังกล่าว ผู้ฟ้องคดี เป็นผู้ถูกกล่าวหาที่ ๕ ขณะนั้นดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับงานการคลัง งานการเงินและบัญชี งานตรวจสอบรับรองความถูกต้องเกี่ยวกับการเบิกจ่าย การเบิกเงินงบประมาณ การควบคุมการปฏิบัติเกี่ยวกับการเบิกจ่าย ตรวจสอบการจัดซื้อ การจ้าง การตรวจเอกสารประกอบฎีกาจ่ายเงิน และงานทะเบียนทรัพย์สินและพัสดุ เป็นต้น มูลคดีนี้จึงเกิดขึ้นก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะได้โอนย้ายมาปฏิบัติหน้าที่ที่องค์การบริหารส่วนตำบลหนองพิกุล ต่อมา องค์การบริหารส่วนตำบลหนองพิกุลได้รับหนังสือจากองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ลับ ที่ พช ๗๘๔๐๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๘ แจ้งให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี องค์การบริหารส่วนตำบลหนองพิกุล จึงได้มีหนังสือ ลับ ที่ นว ๘๒๖๐๑/๘ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ถึงประธานกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครสวรรค์ ขอให้พิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี พร้อมรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยมีความเห็นว่าควรปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้รับแจ้งตามหนังสือ ลับ ด่วนที่สุด ที่ นว ๐๐๒๓.๑๑/ว๒๙ ลงวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๖๐ ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๖๐ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๐ เห็นว่าการที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความเห็นไม่ให้ลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการยังไม่ถูกต้องและเหมาะสมกับกรณีความผิด ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และไม่เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ จึงมีมติเห็นควรเพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองพิกุล ที่ ๓๘๙/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกจากราชการ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ ๑ กันยายน ๒๕๖๐ ต่อมา องค์การบริหารส่วนตำบลหนองพิกุลได้แก้ไขความคลาดเคลื่อนของคำสั่งเกี่ยวกับข้อกฎหมายที่ใช้อ้าง ตามคำสั่ง ที่ ๓๗/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ขอให้ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้การว่า องค์การบริหารส่วนตำบลหนองพิกุลได้มีหนังสือ ที่ นว ๘๒๖๐๑/๘ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๘ ถึงประธานกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครสวรรค์ รายงานการพิจารณาโทษทางวินัยผู้ฟ้องคดี ซึ่งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความเห็นว่าควรปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ แต่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๖๐ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๐ เห็นชอบให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ และจังหวัดนครสวรรค์ ได้มีหนังสือแจ้งมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ให้อำเภอดากฟ้าเพื่อแจ้งให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ทราบและปฏิบัติตามของมติผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่ง ที่ ๓๘๙/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกจากราชการ ต่อมา ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อ

/ประธานกรรมการ...

ประธานกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งสำนักงานส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น จังหวัดนครสวรรค์ ลงรับไว้เมื่อวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๖๐ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุม ครั้งที่ ๓/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๖๑ ได้พิจารณาคำอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี และรายงาน การสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แล้ว เห็นว่าในช่วงระยะเวลาการดำเนินการโครงการที่พิพาท เป็นระยะเวลาที่ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่ในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ และมีหน้าที่รับผิดชอบ โดยตรงในฐานะหัวหน้าส่วนการคลัง และตามมาตรฐานกำหนดตำแหน่งของพนักงานส่วนตำบล ได้กำหนดอำนาจหน้าที่ความรับผิดชอบของหัวหน้าส่วนการคลังที่เกี่ยวข้องกับการดำเนินการ ในกระบวนการพัสดุ การเงิน การตรวจสอบจัดทำฎีกาไว้อย่างชัดเจน พร้อมทั้งในเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในกระบวนการเบิกจ่าย/ดำเนินการในกระบวนการทางพัสดุได้ปรากฏลายมือชื่อผู้ฟ้องคดี เป็นผู้ลงนามในเอกสารดังกล่าวด้วย ซึ่งเป็นเอกสารที่จัดทำขึ้นโดยไม่ถูกต้อง การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้าง ว่าตนได้รับคำสั่งให้เข้ารับการฝึกอบรมที่สถาบันพัฒนาบุคลากรท้องถิ่น จังหวัดปทุมธานี ระหว่าง วันที่ ๑๘ เมษายน ถึง ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ โดยในช่วงที่ตนเข้ารับการฝึกอบรมฯ นายสมภพ ทองจันทร์ ตำแหน่งหัวหน้าส่วนโยธา ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล เป็นผู้รักษาราชการแทน จึงไม่ได้ทำหน้าที่หรือเกี่ยวข้องกับการเบิกจ่ายในโครงการทัศนศึกษาดูงานนอกสถานที่ นั้น เป็นการ กล่าวอ้างที่ปราศจากเหตุผลรองรับ ไม่ตรงกับความจริง และขัดแย้งกับพยานเอกสารหลักฐาน เนื่องจากช่วงระยะเวลาเตรียมการดำเนินการจัดทำโครงการทัศนศึกษาที่ปรากฏในเอกสาร หลักฐานต่างๆ เช่น ใบเสนอราคาจัดซื้อจัดจ้างห้องพัก อาหารและเครื่องดื่ม โดยเอกสารการ เสนอราคา ดังกล่าวมีก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะเดินทางไปราชการเพื่อเข้ารับการฝึกอบรม และ ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีได้ปฏิบัติหน้าที่เป็นหัวหน้าส่วนการคลัง มีหน้าที่รับผิดชอบงานในกระบวนการ ทางพัสดุดังกล่าวโดยตรง และจากการตรวจสอบเอกสารหลักฐานการเบิกจ่าย ปรากฏลายมือชื่อ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ลงนามในเอกสารดังกล่าวด้วย ประกอบกับมีการปลอมลายมือชื่อผู้ที่ไม่ได้ ร่วมเดินทางไปทัศนศึกษา จำนวน ๑๓ ราย แล้วนำมาเบิกค่าใช้จ่ายต่างๆ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ จึงมีมติยกอุทธรณ์ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่ามติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่ชี้มูลความผิดวินัย อย่างร้ายแรงในฐานความผิดทุจริตต่อหน้าที่ราชการเป็นการชี้มูลความผิดที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ไม่มีอำนาจพิจารณาวินิจฉัยอำนาจหน้าที่หรือการสอบสวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แต่อย่างใด ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ได้ดำเนินการโดยชอบด้วยกฎหมายที่เกี่ยวข้องทั้งหมดแล้ว ขอให้ศาล มีคำพิพากษายกฟ้อง

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ให้การว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๓๘๔ - ๔๒/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๗ มิถุนายน ๒๕๕๕ ได้พิจารณารับเรื่องร้องเรียนกรณีมีการกล่าวหาว่า เจ้าหน้าที่ของรัฐ ได้นำรถยนต์ของราชการไปใช้นอกเวลาราชการ และมีการทุจริตเงินงบประมาณโครงการทัศนศึกษา ดูงานนอกสถานที่เพื่อพัฒนาบุคลากร ประจำปี พ.ศ. ๒๕๕๔ โดยกรณีนำรถยนต์ไปใช้นอกเวลาราชการ

ไม่ปรากฏ...

ไม่ปรากฏพฤติการณ์กระทำความผิดจึงไม่รับไว้พิจารณา จึงรับไว้พิจารณาเฉพาะการทุจริตเบิกเงินงบประมาณในการดำเนินงานนอกสถานที่ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติในการประชุมครั้งที่ ๔๒๕ - ๘๓/๒๕๕๕ เมื่อวันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๕๕ มอบหมายพนักงานไตสวนดำเนินการไตสวนข้อเท็จจริง และมีคำสั่งแต่งตั้งองค์คณะพนักงานไตสวน พร้อมทั้งแจ้งคำสั่งดังกล่าวให้ผู้ฟ้องคดีทราบ โดยผู้ฟ้องคดีได้รับทราบคำสั่งแล้วและไม่คัดค้านแต่อย่างใด เมื่อองค์คณะพนักงานไตสวนได้ดำเนินการไตสวนข้อเท็จจริงโดยรวบรวมพยานหลักฐานแล้วเห็นว่า มีพยานหลักฐานเพียงพอที่จะสนับสนุนข้อกล่าวหาว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำการอันมีความผิด จึงได้แจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้เข้าใจข้อกล่าวหาโดยตลอดและผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแล้ว องค์คณะพนักงานไตสวนได้รวบรวมพยานหลักฐานทั้งปวงตามที่มีการกล่าวหา ปรากฏพยานเอกสาร จำนวน ๖ รายการ พยานบุคคลจำนวน ๖๑ ราย ปรากฏข้อเท็จจริงว่า ขณะถูกกล่าวหาผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล อำเภอวังโป่ง จังหวัดเพชรบูรณ์ มีหน้าที่เกี่ยวกับงานการคลัง งานการเงินและบัญชี งานตรวจสอบรับรองความถูกต้องเกี่ยวกับการเบิกจ่าย การเบิกเงินงบประมาณ การควบคุมการปฏิบัติเกี่ยวกับการเบิกจ่าย ตรวจสอบการจัดซื้อ การจ้าง การตรวจเอกสารประกอบฎีกาจ่ายเงิน และงานทะเบียนทรัพย์สินและพัสดุ เป็นต้น ตามคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ที่ ๓๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๔ เรื่อง แต่งตั้งพนักงานส่วนตำบลรับผิดชอบและปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการภายใน และคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ที่ ๓๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๔ เรื่อง กำหนดงานและหน้าที่ความรับผิดชอบของพนักงานส่วนตำบลภายในส่วนการคลัง ในการปฏิบัติราชการดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีจึงมีฐานะเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐ ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และเป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา ตามมาตรา ๖๕ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งจากการไตสวนข้อเท็จจริงได้ความว่า ก่อนวันเดินทางไปทัศนศึกษา องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ได้ประสานไปยังกำนันผู้ใหญ่บ้านหมู่ที่ ๑ ถึงหมู่ที่ ๑๒ ด้วยวาจาว่าขอเชิญเข้าร่วมโครงการ แต่เนื่องจากตามกำหนดวันเวลาดังกล่าวกำนันและผู้ใหญ่บ้านต้องเข้าร่วมประชุมประจำเดือนกับทางอำเภอวังโป่ง จังหวัดเพชรบูรณ์ จึงไปร่วมทัศนศึกษากับองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลตามที่ได้รับแจ้งไม่ได้ ซึ่งผู้ใหญ่บ้านบางคนได้สอบถามว่าหากไม่สามารถไปได้จะสามารถส่งบุคคลอื่นไปแทนได้หรือไม่ แต่ได้รับแจ้งว่าไม่สามารถส่งบุคคลอื่นไปร่วมทัศนศึกษา แทนได้ ประกอบกับนายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ได้ตอบคำถามของสมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบล ในการประชุมสภาองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลว่า หากสมาชิกรายใดเป็นผู้มีรายชื่อในการทัศนศึกษาแล้วไม่ร่วมเดินทางไปก็ไม่สามารถส่งตัวแทนไปทัศนศึกษาแทนได้ นอกจากนั้นยังมีพนักงานส่วนตำบลบางคนที่ไม่สามารถร่วมเดินทางไปได้ ต่อมา

/นายเจริญศักดิ์...

นายเจริญศักดิ์ ได้รับอนุมัติจากนายกองการบริหารส่วนตำบลวังศาลให้ยืมเงินทรองราชการ เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายตามโครงการดังกล่าว จำนวนเงินทั้งสิ้น ๑๐๗,๓๐๐ บาท และในการไต่สวน ผู้ที่มีรายชื่อเป็นผู้เข้าร่วมโครงการดังกล่าว แต่ไม่ได้ร่วมเดินทางไปด้วยจำนวน ๒๑ ราย ต่างให้ถ้อยคำตรงกันว่าไม่เคยลงลายมือชื่อหรือมอบหมายให้ผู้ใดลงลายมือชื่อแทนตนเอง แต่อย่างใด ประกอบกับเจ้าหน้าที่ของเทศบาลตำบลบ้านกลาง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ได้ให้ถ้อยคำว่า คณะผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลประมาณ ๔๐ คน ได้มาดูงานที่เทศบาลตำบลบ้านกลาง ดังนั้น จากพยานหลักฐานจึงรับฟังได้ว่ามีผู้ร่วมเดินทางไปทัศนศึกษาในโครงการดังกล่าวไม่ครบจำนวน ๕๘ คน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ร่วมเดินทางไปด้วย ย่อมทราบข้อเท็จจริงนี้เป็นอย่างดี แต่ปรากฏว่าผู้ฟ้องคดีกับพวกได้ร่วมกันจัดทำเอกสาร อันเป็นความเท็จขึ้น ได้แก่ ใบตรวจรับการจ้างค่าเช่าที่พัก ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ จำนวน ๑ คืน คืนละ ๗๕๐ บาท ต่อคน จำนวน ๕๘ คน เป็นเงิน ๔๓,๕๐๐ บาท ใบตรวจรับการจ้างค่าอาหารจัดครบทุกมื้อจำนวน ๑ วัน และค่าอาหารว่างและเครื่องดื่มจำนวน ๒ ครั้งต่อคน จำนวน ๕๘ คน ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๑,๙๐๐ บาท และใบตรวจรับการจ้างค่าอาหารจัดไม่ครบทุกมื้อจำนวน ๑ วัน ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่มจำนวน ๒ ครั้งต่อคน จำนวน ๕๘ คน ลงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๓๑,๙๐๐ บาท ทั้งที่มีผู้เข้าร่วมโครงการที่เดินทางไปจริงมีเพียง ๓๕ คน แต่คณะกรรมการตรวจรับการจ้างได้ลงนามตรวจรับ โดยรับรองว่าผู้รับจ้างได้ส่งมอบงานจ้างมีปริมาณและคุณภาพถูกต้องครบถ้วน ตามแบบรูปและรายการรายละเอียดและข้อกำหนดในบันทึกตกลงการจ้างแล้วเสร็จทุกประการตามรายชื่อผู้เข้าร่วมโครงการจำนวน ๕๘ คน ซึ่งผู้ฟ้องคดีในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ ได้นำเสนอนายกองการบริหารส่วนตำบลวังศาลว่า คณะกรรมการตรวจรับงานจ้างแจ้งผลการตรวจรับการจ้าง โดยไม่เป็นความจริง นอกจากนี้ นายประวัต อินตาพรหม และนายสุรศักดิ์ ไชยแก้ว ผู้ที่มีรายชื่อเป็นผู้รับจ้างจัดหาอาหาร อาหารว่างและเครื่องดื่ม ให้แก่ผู้เข้าร่วมทัศนศึกษาในโครงการดังกล่าว ก็ปฏิเสธว่าไม่ได้เป็นผู้รับจ้างจัดหาอาหารในโครงการดังกล่าว ไม่เคยลงลายมือชื่อในเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้าง และไม่เคยได้รับเงินค่าอาหารดังกล่าวจากองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลแต่อย่างใด และยังปรากฏข้อเท็จจริงว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้ติดต่อเข้าพักที่โรงแรมไอยรา ซึ่งอยู่ในเครือของบริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิค จำกัด กับนายเปรมราช ราชเนตร ผู้จัดการโรงแรมไอยรา ซึ่งสั่งจองห้องพักประเภท D - รายวัน ลำดับที่ ๑ - ๒๐ และ ๒๘ ไว้โดยใช้ชื่อว่า “แดง (สีล้อแดง)” จำนวน ๒๑ ห้อง ห้องละ ๔๕๐ บาท โดยห้องพักลำดับที่ ๒๘ เป็นห้องพักของพนักงานขับรถซึ่งไม่ต้องเสียค่าห้องพัก รวมเป็นเงินจำนวน ๙,๐๐๐ บาท แต่ให้นายเปรมราช ออกใบเสร็จรับเงิน/ใบกำกับภาษีของบริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิค จำกัด เล่มที่ ๐๐๕ เลขที่ ๐๒๒๓ ลงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ (ใบสีขาว) ว่า บริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิค จำกัด ได้รับเงิน

/ค่าเช่าที่พัก...

ค่าเช่าที่พักจากองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล เป็นเงินจำนวน ๔๓,๕๐๐ บาท ซึ่งขัดแย้งกับสำเนาใบเสร็จรับเงิน/ใบกำกับภาษีของบริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิค จำกัด เล่มที่ ๐๐๕ เลขที่ ๐๒๒๓ ลงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ จำนวน ๒ สำเนาฉบับได้แก่ สำเนาฉบับสี่ชมพู หรือสีเหลืองที่ใช้ในการส่งมอบให้แก่กรมสรรพากร และสำเนาฉบับสีน้ำตาลที่ใช้เป็นหลักฐานของบริษัทและจะต้องติดเล่มอยู่เสมอ ซึ่งระบุว่าได้รับเงินค่าห้องพักและบริการจากองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล เป็นเงินจำนวนเพียง ๙,๐๐๐ บาท หลังจากนั้น ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้ร่วมกันปลอมลายมือชื่อในเอกสารประกอบการส่งใช้เงินยืมขึ้นมา ดังนี้ ๑. ลายมือชื่อของผู้เข้าร่วมโครงการทัศนศึกษาดูงานเพื่อพัฒนาบุคลากรประจำปี ๒๕๕๔ ทั้งที่บุคคลที่กล่าวมาข้างต้น ไม่ได้ลงลายมือชื่อในบัญชีดังกล่าว เนื่องจากไม่ได้ร่วมเดินทางไปทัศนศึกษาดูงานด้วย ๒. เอกสารการจัดซื้อจัดจ้างห้องพักกับบริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิค จำกัด จำนวน ๑ คืน ๓. เอกสารการจัดซื้อจัดจ้างค่าอาหารจัดครบทุกมื้อ จำนวน ๑ วัน และค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม จำนวน ๒ ครั้งต่อคน กับนายประวัติ ๔. เอกสารการจัดซื้อจัดจ้างค่าอาหารจัดไม่ครบทุกมื้อ จำนวน ๑ วัน และค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม จำนวน ๒ ครั้งต่อคน กับนายสุรศักดิ์ จากนั้นนายเจริญศักดิ์ ในฐานะผู้รับผิดชอบโครงการและยืมเงินทรงรชการได้นำเอกสารหลักฐานดังกล่าว พร้อมจัดทำหนังสือที่ พช ๗๘๔๐๑ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๔ เสนอนายประมวล ในฐานะนายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล เพื่อขออนุมัติส่งใช้เงินยืม เป็นเงินจำนวน ๑๐๗,๓๐๐ บาท โดยรู้อยู่แล้วว่ามีการปลอมเอกสารและจัดทำเอกสารหลักฐานแนบท้ายประกอบการส่งใช้เงินยืมอันเป็นเท็จ เพื่อแสดงให้เห็นว่าการจัดซื้อจัดจ้างโครงการดังกล่าวได้ทำไปโดยถูกต้อง และผู้มีรายชื่อเข้าร่วมโครงการทัศนศึกษาดูงานได้ร่วมเดินทางไปด้วยครบทั้ง ๕๘ คน โดยนางรัตนา พรคุณารักษ์ เจ้าหน้าที่การเงินและบัญชี จึงได้เสนอฎีกาส่งใช้เงินยืมดังกล่าวให้นายสมภพ ทองจันทร์ ในฐานะรักษาราชการแทนหัวหน้าส่วนการคลัง ตรวจสอบและรับรองว่ารายการและตัวเลขที่ปรากฏข้างต้นนี้ถูกต้อง และเสนอเรื่องผ่านไปยังปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลแล้ว จากนั้น นายประมวล จึงได้อนุมัติเบิกจ่ายโครงการดังกล่าว องค์กรคณะพนักงานไต่สวนพิจารณาแล้วเห็นว่า การกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงและฐานกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่า เป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคสาม ข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง และมีมูลความผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๑๔๗ มาตรา ๑๕๑ มาตรา ๑๕๗ มาตรา ๑๖๑ และมาตรา ๑๖๒ (๑), (๔) ประกอบมาตรา ๘๓ และมาตรา ๙๐ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๗๗๙ - ๕๓/๒๕๕๙

/เมื่อวันที่...

เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ได้พิจารณาสำนวนการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้ว มีมติเป็นเอกฉันท์เห็นชอบตามความเห็นขององค์คณะพนักงานไต่สวน โดยประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือแจ้งผู้บังคับบัญชาเพื่อพิจารณาโทษทางวินัยแก่ผู้ฟ้องคดี และมีหนังสือแจ้งอัยการสูงสุดเพื่อดำเนินคดีอาญากับผู้ฟ้องคดีแล้ว การไต่สวนข้อเท็จจริงและคำวินิจฉัยของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีผลผูกพันผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดี สำหรับกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิด ไม่ได้เกี่ยวข้องกับกรกระทำผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิด มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงไม่ชอบด้วยกฎหมาย นั้น เห็นว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ดำเนินการไต่สวนข้อเท็จจริงผู้ฟ้องคดีกับพวกตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดไว้ การที่ผู้ฟ้องคดีกล่าวอ้างว่าผู้ฟ้องคดีไม่ได้กระทำความผิดตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิด จึงไม่อาจรับฟังได้ ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดี นั้น เห็นว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีกับพวกเป็นความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ย่อมมีอำนาจในการไต่สวนและวินิจฉัยว่าผู้ฟ้องคดีกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ รวมทั้งความผิดอื่นที่เกี่ยวข้อง ตามบทบัญญัติมาตรา ๑๙ (๔) ประกอบมาตรา ๘๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ รวมทั้งผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจไต่สวนและชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีในฐานะกระทำผิดทางวินัย ตามมาตรา ๙๑ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญดังกล่าว ซึ่งบทบัญญัติดังกล่าวได้แยกกระบวนการดำเนินการทางวินัยและทางอาญาต่างหากจากกันโดยมิได้กำหนดให้ต้องมีมูลความผิดทางอาญาก่อนแล้วจึงสามารถดำเนินการทางวินัยต่อไปได้ หรือจะต้องมีมูลความผิดทางวินัยฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการเท่านั้น เนื่องจากหากความผิดที่ถูกกล่าวหาเป็นความผิดทางวินัยซึ่งเป็นการกระทำต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการรวมอยู่ด้วย ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ก็ย่อมมีอำนาจที่จะดำเนินการไต่สวนและวินิจฉัยชี้มูลความผิดทางวินัยตามฐานความผิดที่พิจารณาได้ตามแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง คดีหมายเลขดำที่ อม ๖/๒๕๕๒ คดีหมายเลขแดงที่ อม ๕/๒๕๕๒ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๕๒ และคำวินิจฉัยขอคณะกรรมการกฤษฎีกา (เรื่องเสร็จที่ ๑๕๘/๒๕๕๑) ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีอำนาจวินิจฉัยชี้มูลความผิดแก่ผู้ฟ้องคดีได้ มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงชอบด้วยกฎหมายโดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงไม่อาจรับฟังได้ ขอให้ศาลมีคำพิพากษายกฟ้อง

ศาลปกครองชั้นต้นวินิจฉัยว่า คดีมีประเด็นที่จะต้องวินิจฉัยว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๘๙/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ เรื่อง ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๗/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ เรื่อง แก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เป็นคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

/โดยคดี...

โดยคดีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาตามข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีก่อนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยการกระทำความผิดวินัยของผู้ฟ้องคดีตามที่ถูกกล่าวหาหรือไม่ เห็นว่า ในกรณีมีผู้ถูกกล่าวหาว่าได้กระทำการอันเป็นมูลที่นำไปสู่การดำเนินการทางวินัย ในความผิดฐานทุจริตและฐานความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ นั้น เป็นอำนาจหน้าที่ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ที่มีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยได้ กรณีนี้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ทำการไต่สวนข้อเท็จจริงและวินิจฉัยการกระทำของผู้ฟ้องคดีตามที่กล่าวหา จึงมีอำนาจที่จะส่งผลการวินิจฉัยตามรายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงให้แก่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาของผู้ฟ้องคดีเพื่อพิจารณาลงโทษทางวินัย โดยไม่ต้องแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยอีก และให้ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ถ้าวารายงานเอกสารและความเห็นเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการสอบสวนวินัย ตามกฎหมายหรือระเบียบหรือข้อบังคับว่าด้วยการบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ ตามมาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ เมื่อต่อมา องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ได้มีหนังสือ ที่ พช ๗๘๔๐๑/๒๕๕๘ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๙ เรื่อง ขอให้พิจารณาโทษทางวินัยรายผู้ฟ้องคดี ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นต้นสังกัดปัจจุบันของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีหนังสือ ที่ นว ๘๒๖๐๑/๘ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ เสนอความเห็นควรปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการและรายงานการพิจารณาการลงโทษทางวินัยต่อประธานกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครสวรรค์ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๖๐ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๐ มีมติเห็นชอบตามความเห็นของคณะอนุกรรมการพิจารณาการดำเนินการทางวินัยและการให้ออกจากราชการของพนักงานส่วนตำบล ให้ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่ง ที่ ๓๘๙/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ และคำสั่ง ที่ ๓๗/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ แก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ เนื่องจากอ้างข้อกฎหมายคลาดเคลื่อน กรณีจึงถือได้ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้ดำเนินการออกคำสั่งเป็นไปตามขั้นตอนอันเป็นสาระสำคัญตามที่กฎหมายกำหนดไว้แล้ว ข้อกล่าวอ้างของผู้ฟ้องคดีที่ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจไต่สวนและวินิจฉัยการกระทำความผิดวินัยของผู้ฟ้องคดี และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ไม่ได้ดำเนินการตามขั้นตอนที่กฎหมายกำหนดก่อนออกคำสั่ง จึงฟังไม่ขึ้น

คดีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีเป็นเจ้าหน้าที่ที่กระทำการทุจริตต่อหน้าที่ราชการหรือกระทำผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการตามการชี้มูลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ หรือไม่ เห็นว่า ก่อนดำเนินการจัดจ้าง เจ้าหน้าที่พัสดุต้องจัดทำรายงานเสนอผู้สั่งจ้าง และเมื่อผู้สั่งจ้างให้ความเห็นชอบตามรายงานที่เสนอแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการตามวิธีการจ้างต่อไป สำหรับการจ้างโดยวิธีตกลงราคา เจ้าหน้าที่พัสดุชอบที่จะตกลงราคากับผู้รับจ้างได้ภายในวงเงินที่ได้รับการอนุมัติ โดยเรียกผู้รับจ้างเข้ามาเพื่อต่อรองราคา เมื่อได้เจรจาต่อรองราคา

/จนเป็นที่พอใจ...

จนเป็นที่พอใจแล้วก็จะทำการสั่งจ้างที่ต้องการต่อไป อย่างไรก็ตาม การจัดจ้างจะต้องดำเนินการ เพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชนและจะต้องรักษาผลประโยชน์ของทางราชการ โดยไม่ก่อให้เกิด ความเสียหายทั้งในด้านงบประมาณและคุณภาพ หรือไม่กระทำการทุจริต โดยการสมยอมกับผู้รับจ้าง รายหนึ่งรายใด เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น หรือไม่กระทำการโดยไม่สุจริตอย่างอื่น ในทำนองเดียวกัน เมื่อคดีนี้ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลได้จัดโครงการ ทัศนศึกษาดูงานนอกสถานที่เพื่อพัฒนาบุคลากร ประจำปี ๒๕๕๔ ระหว่างวันที่ ๔ ถึงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ โดยกำหนดกลุ่มเป้าหมายประกอบด้วย ผู้บริหาร สมาชิกสภาองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล พนักงานส่วนตำบล พนักงานจ้าง และผู้นำชุมชน จำนวน ๕๘ คน ประกอบกับในขณะนั้น องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลได้มีคำสั่ง ที่ ๓๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๔ เรื่อง แต่งตั้งพนักงานส่วนตำบลรับผิดชอบและปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการภายใน และคำสั่ง ที่ ๓๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๔ เรื่อง กำหนดงานและหน้าที่ความรับผิดชอบ ของพนักงานส่วนตำบลภายในส่วนการคลัง มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบงานทะเบียน ทรัพย์สินและพัสดุ เกี่ยวกับการจัดซื้อ การจ้าง ในตำแหน่งหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ ดังนั้น ผู้ฟ้องคดี จึงมีหน้าที่ในการดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างตามโครงการทัศนศึกษาดังกล่าวให้เป็นไปตามระเบียบ กระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และเป็นเจ้าพนักงานตามความหมายในลักษณะ ๒ หมวด ๒ แห่งประมวล กฎหมายอาญา และเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐตามมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ และเมื่อข้อเท็จจริงปรากฏตามรายงาน การไต่สวนข้อเท็จจริงของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลได้มีการจัดซื้อจัดจ้าง ห้องพักของโรงแรมไอยรา กับบริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิก จำกัด เพื่อใช้เป็นที่พักขณะเดินทางไปทัศนศึกษา ตามบันทึกตกลงการจ้าง เลขที่ ๔๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ระหว่าง องค์การบริหาร ส่วนตำบลวังศาล โดยนายประมวล หลงขำ ในฐานะนายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ผู้ว่าจ้าง กับ บริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิก จำกัด โดยนายภัทรเดช พูลเกิด ผู้รับจ้าง ในราคาคืบละ ๗๕๐ บาทต่อคน จำนวน ๑ คืบ รวมเป็นเงิน ๔๓,๕๐๐ บาท พร้อมเอกสารใบเสนอราคา ของบริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิก จำกัด ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๔ บันทึกตกลงราคา ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ระหว่าง ผู้ฟ้องคดี ในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ กับบริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิก จำกัด โดยนายภัทรเดช พูลเกิด ผู้รับจ้าง ใบส่งมอบการจ้างของบริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิก จำกัด ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ และใบแจ้งหนี้ของบริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิก จำกัด ลงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ ซึ่งเอกสารดังกล่าวขัดแย้งกับถ้อยคำของนายภัทรเดช กรรมการผู้จัดการบริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิก จำกัด ที่ให้ไว้ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า ไม่เคยลงลายมือชื่อในเอกสารดังกล่าว และรอยประทับตรา ที่ปรากฏในเอกสารดังกล่าว ไม่ใช่รอยประทับตราของบริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิก จำกัด แต่เป็นรอย

/ประทับตรา...

ประทับตราของพนักงานต้อนรับของโรงแรมไอยรา ที่ใช้ประทับตราและลงลายมือชื่อเพื่อรับชำระเงิน จากลูกค้าเท่านั้น ประกอบกับปรากฏข้อเท็จจริงว่า ในวันดังกล่าวองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ได้ติดต่อเข้าพักที่โรงแรมไอยรา ซึ่งอยู่ในเครือของบริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิก จำกัด กับนายเปรมราช ราชเนตร ผู้จัดการโรงแรมไอยรา โดยสั่งจองห้องพักประเภท D – รายวัน ลำดับที่ ๑ ถึง ๒๐ และ ๒๘ ไว้ โดยใช้ชื่อว่า “แดง (สีล้อแดง)” จำนวน ๒๑ ห้อง ห้องละ ๔๕๐ บาท กรณีจึงฟังได้ว่า บันทึกดกลางราคา ระหว่างผู้ฟ้องคดี ในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ กับ บริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิก จำกัด ที่ผู้ฟ้องคดี เป็นผู้ลงนามตกลงราคาห้องพักในราคาคืนละ ๗๕๐ บาทต่อคน เป็นราคาห้องพักที่เป็นเท็จ และเป็นกาหนดราคาโดยแสดงถึงเจตนาที่จะเบิกเต็มจำนวนที่มีสิทธิเบิกค่าที่พักได้ ซึ่งมีราคาสูงกว่าความเป็นจริง รวมทั้งเอกสารใบเสนอราคา ใบส่งมอบการจ้าง และใบแจ้งหนี้ ก็เป็นเอกสารที่มีการจัดทำปลอมแปลงขึ้นมาฝ่ายเดียว โดยที่นายภัทรเดช ไม่ได้เข้าทำสัญญาแต่อย่างใด นอกจากนี้ ผู้ฟ้องคดียังได้ทำเอกสารจัดซื้อจัดจ้างค่าอาหารจัดครบทุกมื้อ จำนวน ๑ วัน และ ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม จำนวน ๒ ครั้งต่อคน รวมเป็นเงิน ๓๑,๙๐๐ บาท กับนายประวัติน อินตาพรหม ตามบันทึกดกลางการจ้าง เลขที่ ๔๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ระหว่าง องค์การบริหาร ส่วนตำบลวังศาล กับนายประวัติน ผู้รับจ้าง บันทึกดกลางราคาของเจ้าหน้าที่พัสดุกับผู้รับจ้าง ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ระหว่าง ผู้ฟ้องคดี ในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ กับนายประวัติน ใบส่งมอบการจ้างของนายประวัติน ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ ใบแจ้งหนี้ของนายประวัติน ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ ใบส่งของของนายประวัติน เล่มที่ ๒๘ เลขที่ ๑๔ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ และบิลเงินสดของนายประวัติน เล่มที่ ๙ เลขที่ ๒๖ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ โดยที่นายประวัติน ให้ถ้อยคำว่าจะไม่เคยลงลายมือชื่อในเอกสารดังกล่าวและไม่เคยได้รับเงินค่าอาหารดังกล่าว จากองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลแต่อย่างใด รวมถึงการจัดซื้อจัดจ้างค่าอาหารไม่ครบทุกมื้อ จำนวน ๑ วัน และค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม จำนวน ๒ ครั้งต่อคน รวมเป็นเงิน ๓๑,๙๐๐ บาท กับนายสุรศักดิ์ ไชยแก้ว ตามบันทึกดกลางการจ้าง เลขที่ ๔๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ระหว่าง องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล กับนายสุรศักดิ์ บันทึกดกลางราคาของเจ้าหน้าที่พัสดุ กับผู้รับจ้าง ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ระหว่าง ผู้ฟ้องคดี ในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ กับนายสุรศักดิ์ ใบส่งมอบการจ้างของนายสุรศักดิ์ ลงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ ใบแจ้งหนี้ของนายสุรศักดิ์ ลงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ บิลเงินสดของนายสุรศักดิ์ ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ และบิลส่งของ ของนายสุรศักดิ์ เล่มที่ ๒๖ เลขที่ ๑๑ ลงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ โดยที่นายสุรศักดิ์ให้ถ้อยคำว่าจะไม่เคยลงลายมือชื่อในเอกสารดังกล่าว และไม่ได้เป็นผู้ประกอบอาชีพรับจ้างจัดทำอาหาร และเครื่องดื่มเพื่อเสนอขายแก่หน่วยงานของรัฐและบุคคลทั่วไปแต่อย่างใด กรณีจึงฟังได้ว่า เอกสารการจัดซื้อจัดจ้างทำอาหารและเครื่องดื่มดังกล่าวเป็นเอกสารที่มีการทำปลอมแปลงขึ้นมา เช่นกัน ประกอบกับข้อเท็จจริงปรากฏต่อไปว่า มีผู้เข้าร่วมโครงการที่เดินทางไปจริงเพียง ๓๕ คน

/อีกทั้ง...

อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดีได้ร่วมเดินทางไปในครั้งนี้ด้วย แต่ผู้ฟ้องคดีกลับเสนอใบแจ้งหนี้ค่าที่พัก ค่าอาหาร จัดครบทุกมื้อ และค่าอาหารจัดอาหารไม่ครบทุกมื้อต่อนายกองค้การบริหารส่วนตำบลวังศาล ให้พิจารณาแจ้งส่วนการคลังชำระเงินค่าจ้างให้แก่ผู้รับจ้างตามจำนวนผู้เข้าร่วมโครงการ ๕๘ คนต่อไป โดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ตรวจสอบก่อนว่าควรเบิกจ่ายตามจำนวนผู้เข้าร่วมโครงการที่เดินทางไปจริงหรือไม่ ทั้งที่ผู้ฟ้องคดีเป็นถึงหัวหน้าส่วนการคลัง มีหน้าที่ปฏิบัติราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ และยังได้รับแต่งตั้งให้ทำหน้าที่เจ้าหน้าที่พัสดุตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ จึงต้องใช้ความระมัดระวัง และความละเอียดรอบคอบเป็นอย่างยิ่งในการปฏิบัติหน้าที่ และต้องถือปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการอย่างเคร่งครัด เพื่อมิให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ใด ๆ ตอบแทนจากการปฏิบัติหน้าที่ นั้น รวมทั้ง ยังเป็นผู้มีหน้าที่ติดต่อประสานงานกับผู้รับจ้างโดยตรง แต่ผู้ฟ้องคดีกลับจัดทำเอกสารการจัดซื้อจัดจ้างอันเป็นเท็จ โดยเป็นทั้งผู้ลงนามในเอกสารดังกล่าว และเป็นผู้เสนอเอกสารต่อผู้มีอำนาจพิจารณาเพื่ออนุมัติเบิกจ่าย ทั้งที่ผู้รับจ้างไม่รู้เห็น หรือมีการตกลงราคากันจริง การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลได้มีคำสั่งมอบหมายให้นายเจริญศักดิ์ ข่าสะโปน และนางสาวศิริพร ธรรมใจ รับผิดชอบเกี่ยวกับงานเอกสารการจัดซื้อจัดจ้าง และการประสานงานติดต่อด้านที่พัก อาหาร ยานพาหนะ และสถานที่ศึกษาดูงาน ตามโครงการทัศนศึกษาดูงานนอกสถานที่ เพื่อพัฒนาบุคลากรประจำปี ๒๕๕๔ โดยที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้เกี่ยวข้องด้วยนั้น จึงฟังไม่ขึ้น และโดยที่เอกสารจัดซื้อจัดจ้างดังกล่าว ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้จัดทำก่อนการเดินทางไปทัศนศึกษา และเป็นเอกสารที่ใช้ประกอบการส่งใช้เงินยืมแก่องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเดินทางไปอบรมระหว่างวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๔ จนถึงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ และไม่ได้เป็นผู้ทำหน้าที่ตรวจสอบฎีกา และส่งใช้เงินยืมตามโครงการศึกษาดูงานดังกล่าว จึงไม่ได้ทำให้พฤติการณ์การปลอมแปลงเอกสารของผู้ฟ้องคดีเปลี่ยนแปลงไป ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดีจึงฟังไม่ขึ้นเช่นกัน และโดยที่พฤติการณ์ดังกล่าวของผู้ฟ้องคดีมีผลทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลต้องจ่ายเงินงบประมาณ ซึ่งเป็นทรัพย์สินของแผ่นดินไปเกินกว่าจำนวนที่ได้ใช้จ่ายไปจริง กรณีจึงถือได้ว่าเข้าองค์ประกอบเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และถือได้ว่าเป็นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรงและฐานกระทำการอื่นใด อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ วรรคสาม ข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙

/วรรคสอง...

วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดเพชรบูรณ์ เรื่อง หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย และการให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ อันเป็นกฎหมายที่ใช้อยู่ในขณะที่ยังคดี กระทำการอันเป็นความผิดดังกล่าว ซึ่งมีข้อกำหนดเช่นเดียวกันกับข้อ ๓ วรรคสาม ข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครสวรรค์ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๔๔ และต่อมา ได้บัญญัติไว้ในข้อ ๗ วรรคสาม ข้อ ๑๐ และข้อ ๒๓ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครสวรรค์ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย พ.ศ. ๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙ ซึ่งเป็นกฎหมายที่ถูกฟ้องคดีที่ ๑ หน่วยงานต้นสังกัดปัจจุบันของผู้ฟ้องคดี บังคับใช้อยู่ในขณะมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีที่ ๓ มีมติว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการอื่นใด อันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และผู้ฟ้องคดีที่ ๑ โดยความเห็นชอบของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ได้มีคำสั่ง ที่ ๓๘๙/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ และคำสั่ง ที่ ๓๗/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ เรื่อง แก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว ส่วนคำขอของผู้ฟ้องคดีที่ขอให้เพิกถอนมติของผู้ฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ นั้น เห็นว่า มติดังกล่าวไม่ได้เป็นมติ ที่เป็นการวินิจฉัยอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี เป็นแต่เพียงมติพิจารณาให้ความเห็นชอบก่อนการมีคำสั่ง ของผู้ฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งยังไม่ถือเป็นเหตุให้ผู้ฟ้องคดีได้รับความเดือดร้อนเสียหายแต่อย่างใด ทั้งนี้ ตามมาตรา ๔๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองและวิธีพิจารณาคดีปกครอง พ.ศ. ๒๕๔๒ ศาลจึงไม่จำเป็นต้องพิจารณาคำขอดังกล่าวของผู้ฟ้องคดี ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง

ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น เนื่องจากผู้ฟ้องคดีเห็นว่าผู้ฟ้องคดีที่ ๓ ไม่มีอำนาจชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี ในความผิดวินัย อย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และ กระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง โดยศาลปกครองสูงสุดได้เคยวินิจฉัย ในประเด็นดังกล่าวไว้ กรณีจึงมีข้อพิจารณาเพียงประเด็นเดียวว่าผู้ฟ้องคดีได้กระทำผิดฐานทุจริต ต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือไม่เท่านั้น ซึ่งเมื่อพิจารณาจากระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยระเบียบฉบับนี้

/มิได้มีการ...

มิได้มีการกำหนดให้ต้องมีการจัดซื้อจัดจ้างตามที่กำหนดไว้ในระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมแต่อย่างใด ดังจะเห็นได้จากการเลือกสถานที่ฝึกอบรมก็ให้อยู่ในดุลพินิจการพิจารณาของผู้บริหารท้องถิ่น โดยมีได้มีการกำหนดให้โรงแรมที่มีสถานที่จัดฝึกอบรมต้องมีการแข่งขันต่อผู้ราคาด้วยวิธีการสอบราคา หรือประกวดราคาแต่อย่างใด อันจะมีผลทำให้ผู้บริหารท้องถิ่นไม่สามารถเลือกสถานที่ฝึกอบรมได้เอง เพราะต้องขึ้นกับผลการสอบราคาและประกวดราคาของโรงแรมต่างๆ ที่เสนอราคาดังกล่าว แต่ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยฉบับนี้ได้กำหนดไว้ว่า ในการพิจารณาจัดหาสถานที่ฝึกอบรมให้อยู่ในดุลพินิจของผู้บริหารท้องถิ่นผู้จัดฝึกอบรมเป็นสำคัญ โดยให้ผู้ที่มีสิทธิในการฝึกอบรมสามารถเบิกค่าใช้จ่ายตามสิทธิที่ไม่เกินกว่าที่กำหนดไว้ โดยผู้บริหารท้องถิ่นสามารถมีคำสั่งให้เจ้าหน้าที่ที่รับผิดชอบและเป็นผู้ยืมเงินทตรงจ่ายในราชการและเป็นผู้ประสานเรื่องอาหาร ที่พัก ยานพาหนะ ได้โดยตรง อันหมายรวมถึงมีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการสั่งซื้อหรือสั่งจ้างตามโครงการดังกล่าว เมื่อนายเจริญศักดิ์ และนางสาวศิริพร รับผิดชอบเกี่ยวกับงานจัดซื้อ/จัดจ้าง และการประสานงานติดต่อด้านที่พักอาหาร ยานพาหนะ และสถานที่ศึกษาดูงาน และนายเจริญศักดิ์ ยังเป็นผู้ยืมเงินทตรงจ่ายในราชการตามโครงการดังกล่าว นายเจริญศักดิ์ จึงต้องทำรายงานขอสั่งซื้อหรือขอสั่งจ้างตามรายการดังกล่าว เพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามคำสั่งของนายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลขณะนั้น โดยไม่ต้องให้ผู้ฟ้องคดีดำเนินการในจัดซื้อหรือจัดจ้างในฐานะเป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุตามที่กำหนดไว้ในระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่อย่างใด ฉะนั้น ในการลงนามในเอกสารการรายงานขอสั่งซื้อสั่งจ้างตามโครงการทัศนศึกษาดูงานของผู้ฟ้องคดีซึ่งลงนามไว้ว่า “ทราบ” จึงมีลักษณะเป็นเพียงการลงนามเพื่อรับทราบเท่านั้น หากใช่เป็นการพิจารณาดำเนินการสั่งซื้อหรือสั่งจ้างตามโครงการทัศนศึกษาดูงานดังกล่าว และตามที่กำหนดไว้ในระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ โดยที่ผู้ฟ้องคดีจะไม่มีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติมฯ แต่อย่างใด เพราะผู้บริหารท้องถิ่นขององค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลขณะนั้นได้มีการมอบอำนาจในการจัดซื้อหรือจัดจ้างให้กับพนักงานส่วนตำบลคนอื่นแล้ว ในลักษณะของผู้ประสานงานติดต่อด้านที่พัก อาหาร ยานพาหนะ และสถานที่ศึกษาดูงานตลอดจนประสานงานติดต่อด้านที่พักโดยทำเป็นคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลดังกล่าวแล้ว ดังนั้น ที่ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาว่า ผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ในการดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างตามโครงการทัศนศึกษาดังกล่าวให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม นั้น จึงน่าจะเป็นคำวินิจฉัยที่ไม่ชอบด้วยข้อเท็จจริงที่ปรากฏอยู่ในคดีนี้ นอกจากนั้น ผู้ฟ้องคดีต้องเดินทางไปราชการ

/เพื่อฝึกอบรม...

เพื่อฝึกอบรมกับสถาบันพัฒนาบุคลากรท้องถิ่น ตั้งแต่วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๔ จนถึงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ โดยองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลจึงได้มีคำสั่งมอบหมายงานในตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลังให้กับนายสมภพ ทองจันทร์ หัวหน้าส่วนโยธา เป็นผู้รักษาราชการแทนในตำแหน่งของผู้ฟ้องคดี อันเป็นการถือปฏิบัติตาม ข้อ ๒๔๕ และข้อ ๒๔๖ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดเพชรบูรณ์ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบลฯ ผู้ฟ้องคดีจึงหาได้เป็นผู้ตรวจสอบการส่งใช้เงินยืมตรงจ่ายแต่อย่างใด จึงไม่ทราบว่ามี การส่งใช้เงินยืม โดยมีการใช้เอกสารเท็จหรือไม่ และอย่างไรกรณีจึงต้องถือว่าผู้ฟ้องคดีหาได้มีการกระทำทุจริตแต่อย่างใด แต่หากจะมีความผิดอยู่บ้างก็น่าจะเป็นเพียงผิดวินัยอย่างไม่มีร้ายแรงเท่านั้น ดังนั้น มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ตามที่ได้มีมติให้ลงโทษวินัยอย่างร้ายแรงกับผู้ฟ้องคดี ในการประชุมครั้งที่ ๗๗๙ - ๕๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๑๙ กรกฎาคม ๒๕๕๙ จึงมีลักษณะเป็นการใช้ดุลพินิจโดยมิชอบ เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้นำดุลพินิจโดยมิชอบของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ดังกล่าวมาออกเป็นคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองพิกุล ที่ ๓๘๙/๒๕๖๐ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ และคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองพิกุล ที่ ๓๗/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ ที่ให้แก่ไขเพิ่มเติมคำสั่งดังกล่าวจึงเป็นคำสั่งที่ออกมาโดยมิชอบด้วยกฎหมายส่งผลทำให้มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่ยกอุทธรณ์ผู้ฟ้องคดีเป็นคำสั่งที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษากลับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้นเป็นพิพากษาตามคำขอท้ายคำฟ้องของผู้ฟ้องคดี

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ แก้อุทธรณ์ว่า ก่อนดำเนินการจัดจ้างกับผู้รับจ้างเจ้าหน้าที่พัสดุ ต้องจัดทำรายงานเสนอผู้สั่งจ้าง และเมื่อผู้สั่งจ้างให้ความเห็นชอบตามรายงานที่เสนอแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการตามวิธีการจ้างต่อไป สำหรับการจ้างโดยวิธีตกลงราคา เจ้าหน้าที่พัสดุเห็นชอบที่จะตกลงราคากับผู้รับจ้างได้ภายในวงเงินที่ได้รับการอนุมัติ โดยเรียกผู้รับจ้างเข้ามาเพื่อต่อรองราคา เมื่อได้เจรจาต่อรองราคาจนเป็นที่พอใจแล้วก็จะทำการสั่งจ้างที่ต้องการต่อไป อย่างไรก็ตาม การจัดจ้างจะต้องดำเนินการเพื่อให้เกิดประโยชน์สูงสุดแก่ประชาชน และจะต้องรักษาผลประโยชน์ของทางราชการ โดยไม่ก่อให้เกิดความเสียหายทั้งในด้านงบประมาณและคุณภาพหรือไม่กระทำการทุจริตโดยการสมยอมกับผู้รับจ้างรายหนึ่งรายใด เพื่อแสวงหาผลประโยชน์ให้แก่ตนเองหรือผู้อื่น หรือไม่กระทำการโดยไม่สุจริตอย่างอื่น ในทำนองเดียวกัน ตามข้อ ๑๓ ข้อ ๒๐ ข้อ ๒๑ ข้อ ๒๒ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม เมื่อผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบงานทะเบียนทรัพย์สินและพัสดุ เกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้างในตำแหน่งหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ ผู้ฟ้องคดีจึงมีหน้าที่ในการดำเนินการจัดซื้อจัดจ้าง ตามโครงการทัศนศึกษาดังกล่าวให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วย

/การพัสดุ...

การพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดี ดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง จึงมีหน้าที่ปฏิบัติราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของ ทางราชการ และต้องถือปฏิบัติตามระเบียบของทางราชการอย่างเคร่งครัด เพื่อมิให้ตนเองหรือ ผู้อื่นได้รับประโยชน์ใดๆ ตอบแทนจากการปฏิบัติหน้าที่นั้น รวมทั้งยังเป็นผู้ติดต่อประสานงานกับ ผู้รับจ้างโดยตรง แต่ผู้ฟ้องคดีกลับจัดทำเอกสารจัดซื้อจัดจ้างอันเป็นเท็จ โดยเป็นทั้งผู้ลงนามใน เอกสารดังกล่าว และเป็นผู้เสนอเอกสารต่อผู้มีอำนาจพิจารณาเพื่ออนุมัติเบิกจ่าย ทั้งที่ผู้รับจ้าง ไม่ได้รู้เห็นหรือมีการตกลงราคากันจริง และโดยที่เอกสารจัดซื้อจัดจ้างดังกล่าวผู้ฟ้องคดี เป็นผู้จัดทำก่อนการเดินทางไปทัศนศึกษา และเป็นเอกสารที่ใช้ประกอบการส่งใช้เงินยืมแก่ องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า ผู้ฟ้องคดีเดินทางไปอบรมระหว่างวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๔ จนถึงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ และไม่ได้เป็นผู้ทำหน้าที่ตรวจสอบฎีกาและ ส่งใช้เงินยืมตามโครงการศึกษาดูงานดังกล่าว จึงไม่ได้ทำให้พฤติการณ์การปลอมแปลงเอกสาร ของผู้ฟ้องคดีเปลี่ยนแปลงไป ข้ออ้างของผู้ฟ้องคดี จึงฟังไม่ขึ้น คำสั่งลงโทษไล่ผู้ฟ้องคดีออกจาก ราชการ ได้ดำเนินการโดยชอบด้วยด้วยกฎหมายแล้ว ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอลือเอาคำพิพากษาของ ศาลปกครองชั้นต้น และพยานเอกสารของศาลปกครองชั้นต้นทั้งหมด รวมทั้งคำแก้อุทธรณ์ ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ และผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เป็นส่วนหนึ่งของคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ขอให้ศาลปกครองสูงสุดมีคำพิพากษายืนตามคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ แก้อุทธรณ์ทำนองเดียวกับคำแก้อุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ แก้อุทธรณ์ว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของ ศาลปกครองชั้นต้นและขอยืนยืนตามคำให้การและคำให้การเพิ่มเติม คำวินิจฉัยของศาลปกครอง ชั้นต้นสอดคล้องกับคำให้การของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ กรณีการตีความว่าการดำเนินคดีต้องแยกฐาน ความผิด และแบ่งหน่วยงานสำหรับการไต่สวนพยานหลักฐานออกจากกัน ทั้งที่เป็นการกระทำ กรรมเดียวกันนั้นยังขัดกับหลักการห้ามดำเนินกระบวนพิจารณาซ้ำ (double jeopardy) ซึ่งเป็น หลักการสากลอันมุ่งคุ้มครองบุคคลมิให้ได้รับความเดือดร้อนอันเกิดจากการสืบสวน หาพยานหลักฐานมาพิสูจน์ความผิดซ้ำโดยไม่รู้จักจบสิ้น ซึ่งหลักการดังกล่าวเป็นหลักกฎหมาย ทั่วไปที่เป็นสากลที่ใช้กันอยู่ในปัจจุบัน ตามนัยคำพิพากษาของศาลปกครองสูงสุด คดีหมายเลขดำ ที่ อบ. ๒๓๙/๒๕๕๙ คดีหมายเลขแดงที่ อบ. ๔๘/๒๕๖๒ อีกทั้ง ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ไต่สวนพยาน บุคคลถึง ๖๑ ราย โดยฟังประกอบพยานเอกสาร ซึ่งพยานบุคคลดังกล่าวรวมถึงผู้ที่เข้าร่วม โครงการทัศนศึกษาดูงานนอกสถานที่ เพื่อพัฒนาบุคลากร ประจำปี ๒๕๕๔ ขององค์การบริหาร ส่วนตำบลวังศาล เมื่อวันที่ ๔ ถึงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ จำนวน ๒๙ ราย ซึ่งทุกคนให้ถ้อยคำ สอดคล้องตรงกันว่า ในวันเดินทางมีผู้ร่วมเดินทางไปทัศนศึกษาในโครงการดังกล่าวไม่ครบจำนวน ๕๘ คน และได้สอบปากคำผู้ที่มีรายชื่อปรากฏเป็นผู้เข้าร่วมโครงการทัศนศึกษาดูงานดังกล่าว

/แต่ไม่ได้...

แต่ไม่ได้ร่วมเดินทางไปทัศนศึกษา จำนวน ๒๑ ราย ก็ให้ถ้อยคำตรงกันว่า ไม่เคยลงลายมือชื่อหรือมอบหมายให้ผู้ใดลงลายมือชื่อแทนตนเองเพื่อเข้าร่วมโครงการทัศนศึกษาดูงานดังกล่าวแต่อย่างใด ประกอบกับปรากฏจากภาพถ่ายว่า ในวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ ช่วงเช้า คณะผู้บริหารและเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลประมาณ ๔๐ คน ได้มาดูงานที่เทศบาลตำบลบ้านกลาง อำเภอเมืองลำพูน จังหวัดลำพูน ดังนั้น จากพยานหลักฐานจึงรับฟังได้ว่า มีผู้ร่วมเดินทางไปทัศนศึกษาในโครงการดังกล่าวไม่ครบ จำนวน ๕๘ คน ซึ่งผู้ฟ้องคดีได้ร่วมเดินทางไปทัศนศึกษาตามโครงการดังกล่าวด้วย ย่อมทราบข้อเท็จจริงนี้เป็นอย่างดี ดังนั้น การที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่าไม่ได้มีหน้าที่ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ และที่แก้ไขเพิ่มเติม และผู้ฟ้องคดีไม่ได้เกี่ยวข้องกับ การกระทำความผิด ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิด จึงไม่อาจรับฟังได้ ขอให้ศาลปกครองสูงสุด มีคำพิพากษาขึ้นตามคำพิพากษาศาลปกครองชั้นต้น

คดีนี้ศาลปกครองสูงสุดไม่จัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี ผู้ฟ้องคดียื่นคำแถลง เป็นหนังสือและคู่กรณีไม่ได้แจ้งความประสงค์ให้ศาลจัดให้มีการนั่งพิจารณาคดี โดยได้รับฟังสรุปข้อเท็จจริงของตุลาการเจ้าของสำนวน และคำชี้แจงด้วยวาจาประกอบคำแถลงการณ์ เป็นหนังสือของตุลาการผู้แถลงคดี

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณาพยานหลักฐานในคำฟ้อง คำให้การ คำคัดค้านคำให้การ คำให้การเพิ่มเติม คำอุทธรณ์ คำแก้อุทธรณ์ และพยานหลักฐานอื่นจากการแสวงหาข้อเท็จจริงของศาลแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า ขณะที่ผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งผู้อำนวยการกองคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลหนองพิกุล อำเภอตากฟ้า จังหวัดนครสวรรค์ ได้รับความเดือดร้อนเสียหายจากการที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่ง ที่ ๓๘๙/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ ลงโทษไล่ออกผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการ โดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ อันเป็นเหตุให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการใดอันได้ชื่อว่าประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง และคำสั่ง ที่ ๓๗/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ แก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งดังกล่าว ซึ่งเป็นการลงโทษตามมติการชี้มูลความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ สืบเนื่องจาก เมื่อครั้งผู้ฟ้องคดีดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล อำเภอวังโป่ง จังหวัดเพชรบูรณ์ ได้มีผู้ร้องเรียนผ่านเว็บไซต์ของสำนักงาน ป.ป.ท. กล่าวหาว่า นายประมวล หลงขำ ขณะนั้นดำรงตำแหน่งเป็นนายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ได้นำรถยนต์ของทางราชการไปใช้นอกเวลาราชการ และกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ กรณีปลอมลายมือชื่อของผู้ใหญ่บ้านและกำนัน แล้วนำไปเบิกเงินงบประมาณอบรมสัมมนาของพนักงานองค์การ

/บริหารส่วน...

บริหารส่วนตำบลวังศาล ที่จัดขึ้นในวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๔ สำนักงาน ป.ป.ท. จึงได้มีหนังสือส่งเรื่องดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงได้มีคำสั่งแต่งตั้งองค์คณะพนักงานไต่สวนเพื่อสอบสวนหาข้อเท็จจริงดังกล่าวและรับไว้พิจารณาเฉพาะประเด็นการทุจริตการเบิกเงินงบประมาณเท่านั้น โดยได้มีการแจ้งข้อกล่าวหาให้ผู้ฟ้องคดีทราบ ว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวก รวม ๖ ราย ได้ร่วมกันปลอมเอกสารและจัดทำเอกสารอันเป็นเท็จเพื่อเบียดบังเงินของทางราชการ เป็นเหตุให้ราชการได้รับความเสียหาย ผู้ฟ้องคดีได้ยื่นคำชี้แจงแก้ข้อกล่าวหาแล้ว และองค์คณะพนักงานไต่สวนได้ไต่สวนพยานบุคคล และพยานเอกสารที่เกี่ยวข้องแล้วเห็นว่า ผู้ฟ้องคดี ขณะดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล มีหน้าที่เกี่ยวกับงานคลัง งานการเงินและบัญชี งานตรวจสอบรับรองความถูกต้องเกี่ยวกับการเบิกจ่าย การเบิกเงินงบประมาณ การตรวจสอบการจัดซื้อจัดจ้าง ได้ร่วมกับพวกรวม ๕ ราย (ผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ถึงผู้ถูกกล่าวหาที่ ๕) ปลอมเอกสารประกอบการใช้เงินยืมและจัดทำเอกสารอันเป็นเท็จในการเบิกจ่ายโครงการทัศนศึกษาดูงานนอกสถานที่เพื่อพัฒนาบุคลากร ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ ระหว่างวันที่ ๔ ถึงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ โดยได้เบิกเงินในการจัดซื้อจัดจ้างโครงการดังกล่าว เกินกว่าความเป็นจริงจำนวน ๕๙,๘๐๐ บาท การกระทำของผู้ฟ้องคดีกับพวก จึงมีมูลความผิดทางอาญาดังกล่าวเป็นเจ้าพนักงาน มีหน้าที่ซื้อ ทำ จัดการ หรือรักษาทรัพย์สินใด ร่วมกันเบียดบังทรัพย์สินนั้นเป็นของตนหรือของผู้อื่นโดยทุจริต และมีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้ราชการเสียหายอย่างร้ายแรง และฐานกระทำการใดอันได้ชื่อว่าประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคสาม ข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง ส่วนผู้ถูกกล่าวหาที่ ๖ เห็นว่าข้อเท็จจริงยังรับฟังไม่ได้ว่ากระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ ข้อกล่าวหาไม่มีมูล เห็นควรให้ข้อกล่าวหาตกไป ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในการประชุมครั้งที่ ๗๗๙ - ๕๓/๒๕๕๙ เมื่อวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ได้พิจารณารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงแล้ว แล้วมีมติเป็นเอกฉันท์รวม ๘ เสียง เห็นชอบตามความเห็นขององค์คณะพนักงานไต่สวนกรณีของผู้ถูกกล่าวหาที่ ๑ ถึงผู้ถูกกล่าวหาที่ ๕ (ผู้ฟ้องคดี) โดยประธานของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีหนังสือ ที่ ปช ๐๐๑๘/๒๑๒๙ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๕๙ จัดส่งมติลงโทษทางวินัยของผู้ฟ้องคดีให้กับนายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ต่อมา นายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลได้มีหนังสือที่ พช ๗๘๔๐๑/๒๙๘ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๕๙ ถึงผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ เพื่อให้พิจารณาโทษทางวินัยกับผู้ฟ้องคดี ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑

/จึงได้มีหนังสือ...

จึงได้มีหนังสือ ลับ ที่ นว ๘๒๖๐๑/๘ ลงวันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๕๙ ถึงประธานกรรมการ พนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครสวรรค์ ขอให้พิจารณาโทษทางวินัยดังกล่าว พร้อมเสนอความเห็น ต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ว่า ควรปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุม ครั้งที่ ๗/๒๕๖๐ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๐ พิจารณาแล้วเห็นว่าตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ มีความเห็นว่าควรลงโทษปลดผู้ฟ้องคดีออกจากราชการ ยังไม่ถูกต้องและเหมาะสมกับกรณี ความผิดและไม่เป็นไปตามมติคณะรัฐมนตรี เมื่อวันที่ ๒๑ ธันวาคม ๒๕๓๖ จึงมีมติเห็นชอบ ให้เพิ่มโทษผู้ฟ้องคดีเป็นลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ จึงได้มีคำสั่งองค์การบริหาร ส่วนตำบลหนองพิกุล ที่ ๓๘๙/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งดังกล่าวไม่ชอบด้วยกฎหมาย จึงได้มีหนังสือ ลงวันที่ ๑๘ กันยายน ๒๕๖๐ อุทธรณ์คำสั่งดังกล่าวต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ต่อมา ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลหนองพิกุล ที่ ๓๗/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ แก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ เนื่องจากอ้างข้อกฎหมายคลาดเคลื่อน หลังจากนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๖๑ วินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี ผู้ฟ้องคดีเห็นว่าคำสั่งลงโทษไล่ออกจากราชการ และคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ไม่ชอบด้วยกฎหมายจึงยื่นฟ้องคดีต่อศาลปกครองชั้นต้น ขอให้ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษาหรือคำสั่ง ดังนี้ ๑. เพิกถอนคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๘๙/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ ที่ลงโทษไล่ออกจากราชการ และคำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๗/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ แก้ไขคำสั่งที่ลงโทษ ไล่ออกจากราชการ ๒. เพิกถอนมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ที่วินิจฉัยยกอุทธรณ์ ของผู้ฟ้องคดี ในการประชุม ครั้งที่ ๒/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๘ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ (ที่ถูกคือมติ การประชุมครั้งที่ ๓/๒๕๖๑ เมื่อวันที่ ๒๘ มีนาคม ๒๕๖๑) ศาลปกครองชั้นต้นมีคำพิพากษา ยกฟ้อง ผู้ฟ้องคดีไม่เห็นพ้องด้วยกับคำพิพากษาของศาลปกครองชั้นต้น จึงยื่นอุทธรณ์ ต่อศาลปกครองสูงสุดเป็นคดีนี้

ศาลปกครองสูงสุดได้ตรวจพิจารณากฎหมาย ระเบียบ และข้อบังคับที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วยแล้ว

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีว่า คำสั่งของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ที่ ๓๘๙/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ เรื่อง ลงโทษไล่ออกจากราชการ และ คำสั่ง ที่ ๓๗/๒๕๖๑ ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ เรื่อง แก้ไขคำสั่งลงโทษไล่ออกจาก ราชการ และคำวินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ เป็นคำสั่งและคำวินิจฉัยอุทธรณ์ ที่ชอบด้วยกฎหมายหรือไม่

/คดีมีประเด็น...

คดีมีประเด็นที่ต้องพิจารณาก่อนว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดี ในความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง หรือไม่

เห็นว่าตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มาตรา ๑๙ บัญญัติว่า คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้... (๔) ไต่สวนและวินิจฉัยว่าผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองอื่นซึ่งมิใช่บุคคลตาม (๒) หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐตั้งแต่ผู้บริหารระดับสูงหรือข้าราชการซึ่งดำรงตำแหน่งตั้งแต่ผู้อำนวยการกองร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการหรือความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดที่เกี่ยวข้องกัน รวมทั้งดำเนินการกับเจ้าหน้าที่ของรัฐหรือข้าราชการในระดับต่ำกว่าที่ร่วมกระทำความผิดกับผู้ดำรงตำแหน่งดังกล่าว หรือกับผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือกระทำความผิดในลักษณะที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. เห็นสมควรดำเนินการด้วยตามที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. กำหนด โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในคราวการประชุมครั้งที่ ๗๗๙ - ๕๓/๒๕๕๙ ลงวันที่ ๑๔ กรกฎาคม ๒๕๕๙ ได้มีมติการชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีว่ามีมูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ ฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๔ ซึ่งมีมติดังกล่าวเป็นการชี้มูลความผิดหลังจากที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ มีผลใช้บังคับแล้ว (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เมื่อวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๔ มีผลบังคับใช้ วันที่ ๑๙ เมษายน ๒๕๕๔) เมื่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ชี้มูลความผิดวินัยอย่างร้ายแรงฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการแล้ว จึงมีอำนาจชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดีกรณีอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง นอกจากความผิดฐานทุจริตได้ ดังนั้น ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงมีอำนาจหน้าที่ในการไต่สวนข้อเท็จจริงและชี้มูลความผิดทางวินัยผู้ฟ้องคดีในฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง ของ

/ประกาศ...

ประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษา วินัย และการดำเนินการทางวินัย ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๔ ได้ และมติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ซึ่งเป็นผู้บังคับบัญชาที่ต้องถือเอารายงานการไต่สวนข้อเท็จจริงและ ความเห็นของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ในกรณีดังกล่าวมาเป็นสำนวนการสอบสวนทางวินัยของคณะกรรมการ สอบสวนวินัย ตามประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับ วินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๔ และตาม มาตรา ๙๒ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปราม การทุจริต พ.ศ. ๒๕๔๒ ได้

คดีมีประเด็นต้องวินิจฉัยต่อไปว่า ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตาม กฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหาย แก่ราชการอย่างร้ายแรง และกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามที่ ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูลความผิดไว้หรือไม่

พิเคราะห์แล้วเห็นว่า ประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคสาม กำหนดว่า การปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้รับประโยชน์ที่มีควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการและเป็นความผิดวินัย อย่างร้ายแรง ข้อ ๖ วรรคสอง กำหนดว่า การปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตาม กฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรีหรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้ เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง เป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ข้อ ๑๙ วรรคสอง กำหนดว่า การกระทำความผิดอาญาจนได้รับโทษจำคุก หรือโทษหนักกว่าโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด ให้จำคุกหรือให้รับโทษที่หนักกว่าจำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ หรือกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง เป็นความผิด วินัยอย่างร้ายแรง โดยประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดเพชรบูรณ์ เรื่อง หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย และการให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และ การร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ ข้อ ๓ วรรคสาม ข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิด ซึ่งมีข้อกำหนด เช่นเดียวกับกับประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครสวรรค์ เรื่อง หลักเกณฑ์ และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย พ.ศ.๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม ๒๕๕๙

ข้อ ๗ วรรคสาม ข้อ ๑๐ วรรคสอง และข้อ ๒๓ วรรคสอง อันเป็นกฎหมายซึ่งมีผลใช้บังคับ ขณะที่หน่วยงานต้นสังกัดของผู้ฟ้องคดีได้มีคำสั่งไล่ผู้ฟ้องคดีออกจากราชการตามมติการชี้มูล ความผิดของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ โดยกฎหมายทั้ง ๒ ฉบับดังกล่าว ได้มีข้อกำหนดไว้ในทำนอง เดียวกันกับ ประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัย และการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๔ ข้อ ๓ วรรคสาม ข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง ตามที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้มีมติชี้มูลความผิดผู้ฟ้องคดี ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๓๕ ข้อ ๑๓ กำหนดว่า การซื้อหรือการจ้างโดยวิธีตกลงราคา ได้แก่การซื้อหรือการจ้างครั้งหนึ่ง ซึ่งมีราคาไม่เกิน ๑๐๐,๐๐๐ บาท ข้อ ๒๐ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า ก่อนดำเนินการซื้อหรือจ้างทุกวิธี นอกจากการซื้อที่ดินและหรือสิ่งก่อสร้างตามข้อ ๒๑ ให้เจ้าหน้าที่พัสดุจัดทำรายงาน เสนอผู้สั่งซื้อหรือผู้สั่งจ้างตามรายการดังต่อไปนี้ (๑) เหตุผลและความจำเป็นที่ต้องซื้อ หรือจ้าง (๒) รายละเอียดของพัสดุที่จะซื้อหรืองานที่จะจ้าง (๓) ราคามาตรฐานหรือราคากลาง ของทางราชการ หรือราคาที่เคยซื้อหรือจ้างครั้งล่าสุดภายในระยะเวลา ๒ ปีงบประมาณ (๔) วงเงินที่จะซื้อหรือจ้าง โดยให้ระบุวงเงินงบประมาณ วงเงินตามโครงการเงินกู้ หรือเงิน ช่วยเหลือที่จะซื้อหรือจ้างในครั้งนั้นทั้งหมด ถ้าไม่มีวงเงินดังกล่าวให้ระบุวงเงินที่ประมาณว่า จะซื้อหรือจ้างในครั้งนั้น (๕) กำหนดเวลาที่ต้องการพัสดุนั้น หรือให้งานนั้นแล้วเสร็จ (๖) วิธีที่จะซื้อ หรือจ้าง และเหตุผลที่ต้องซื้อหรือจ้างโดยวิธีนั้น (๗) ข้อเสนออื่นๆ เช่น การขออนุมัติแต่งตั้ง คณะกรรมการต่างๆ ที่จำเป็นในการซื้อหรือจ้าง การออกประกาศสอบราคาหรือประกาศสอบ ราคา ข้อ ๒๒ กำหนดว่า เมื่อผู้สั่งซื้อหรือผู้สั่งจ้างให้ความเห็นชอบตามรายงานที่เสนอตามข้อ ๒๐ หรือข้อ ๒๑ แล้ว ให้เจ้าหน้าที่ดำเนินการตามวิธีการซื้อหรือการจ้างนั้นต่อไปได้ ข้อ ๓๒ วรรคหนึ่ง กำหนดว่า การซื้อหรือการจ้างโดยวิธีตกลงราคา ให้เจ้าหน้าที่พัสดุดิตตต่อตกลงราคากับผู้ขาย หรือผู้รับจ้างโดยตรง แล้วให้หัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุจัดซื้อหรือจ้างได้ภายในวงเงินที่ได้รับ ความเห็นชอบจากตามข้อ ๒๒

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ตามรายงานการไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่า ขณะผู้ฟ้องคดี ดำรงตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลัง องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล อำเภอวังโป่ง จังหวัดเพชรบูรณ์ องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ได้จัดทำโครงการทัศนศึกษาดูงานนอกสถานที่เพื่อพัฒนา บุคลากร ประจำปีประมาณ พ.ศ. ๒๕๕๔ ระหว่างวันที่ ๔ ถึงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ ณ จังหวัดเชียงใหม่ โดยมีผู้เข้าร่วมโครงการ ประกอบด้วย ผู้บริหาร สมาชิกสภาองค์การบริหาร ส่วนตำบล พนักงานส่วนตำบล พนักงานจ้าง และผู้นำชุมชน รวมจำนวน ๕๘ ราย โดยขณะนั้น นายองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลได้มีคำสั่ง ที่ ๓๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๔

/เรื่อง...

เรื่อง แต่งตั้งพนักงานส่วนตำบลรับผิดชอบและปฏิบัติหน้าที่ของส่วนราชการภายใน มอบหมายให้ ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับส่วนการคลัง และงานการเงิน โดยมีหน้าที่เกี่ยวกับการจ่าย การรับ การนำส่งเงินและเอกสารทางการเงิน การตรวจสอบใบสำคัญฎีกาเกี่ยวกับเงินเดือน ค่าจ้าง งานจัดทำงบประมาณ การจัดทำบัญชีทุกประเภท ทะเบียนคุมเงินทั้งรายได้และรายจ่าย ควบคุมการเบิกจ่าย งานพัสดุขององค์การบริหารส่วนตำบลและงานอื่นๆ ที่เกี่ยวข้อง และคำสั่งที่ ๓๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๕ มกราคม ๒๕๕๔ เรื่อง กำหนดงานและหน้าที่ความรับผิดชอบของ พนักงานส่วนตำบลภายในส่วนการคลัง มอบหมายให้ผู้ฟ้องคดีรับผิดชอบงานการเงิน และ งานทะเบียนทรัพย์สินและพัสดุ โดยเป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ มีหน้าที่ดำเนินการจัดซื้อจัดจ้าง ตามแผน และขั้นตอนต่างๆ ตามระเบียบพัสดุและงานอื่นๆ ที่ได้รับมอบหมาย ผู้ฟ้องคดีจึงมี หน้าที่ในการดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างตามโครงการทัศนศึกษาดังกล่าวให้เป็นไปตามระเบียบ กระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๙ โดยก่อนที่องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล และคณะจะเดินทางไปทัศนศึกษา ระหว่างวันที่ ๔ ถึงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ ได้ปรากฏพยานพยานหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดี ในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุได้จัดทำรายงานการขอซื้อขอจ้างและบันทึกตกลงการจ้างต่อ นายองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล จำนวน ๓ รายการ ตามข้อ ๒๐ ของระเบียบ กระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๓๕ คือ (๑) รายงานขอจ้างโดยวิธีตกลงราคา เช่าที่พักจำนวน ๑ คืน ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๔ โดยมีใบเสนอราคาของผู้รับจ้าง (บริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิค จำกัด โดยนายภัทรเดช กรรมการผู้จัดการบริษัทผู้มีอำนาจกระทำการแทน) ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๔ และบันทึกข้อตกลงราคา ระหว่าง ผู้ฟ้องคดีในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุกับผู้รับจ้าง ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ (๒) รายงานขอจ้างโดยวิธีตกลงราคา อาหารจัดครบทุกมื้อและอาหารว่าง ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๔ โดยมีใบเสนอราคาของผู้รับจ้าง (นายประวัติน อินตราพรหม) ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๔ และบันทึกข้อตกลงราคา ระหว่างผู้ฟ้องคดีในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุกับผู้รับจ้าง ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ (๓) รายงานขอจ้างโดยวิธีตกลงราคา อาหารจัดไม่ครบทุกมื้อและอาหารว่าง ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๔ โดยมีใบเสนอราคาของผู้รับจ้าง (นายสุรศักดิ์ ไชยแก้ว) ลงวันที่ ๒๙ มีนาคม ๒๕๕๔ และบันทึกข้อตกลงราคาระหว่างผู้ฟ้องคดีในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุกับผู้รับจ้าง ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ เมื่อ นายองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล เห็นชอบ ตามที่ผู้ฟ้องคดีเสนอแล้ว จึงได้มีการจัดทำข้อตกลงระหว่างนายองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล กับผู้รับจ้าง ตามบันทึกตกลงการจ้าง เลขที่ ๔๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ เช่าห้องพัก ของโรงแรมไอยรา ในเครือของบริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิค จำกัด เป็นเวลา ๑ คืน ในราคาคืนละ

๗๕๐ บาทต่อคน จำนวน ๕๘ คน รวมเป็นเงิน ๔๓,๕๐๐ บาทที่กตกลางการจ้าง เลขที่ ๔๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ จัดซื้อจัดจ้างอาหารจัดครบทุกมื้อ จำนวน ๑ วัน และค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม จำนวน ๕๘ คน รวมเป็นเงิน ๓๑,๙๐๐ บาท บันทึกกตกลางการจ้าง เลขที่ ๔๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ จัดซื้อจัดจ้างอาหารจัดไม่ครบทุกมื้อ จำนวน ๑ วัน และค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม จำนวน ๕๘ คน รวมเป็นเงิน ๓๑,๙๐๐ บาท ต่อมา ในวันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๔ ซึ่งเป็นวันเดินทางนายเจริญศักดิ์ ในฐานะผู้รับผิดชอบโครงการได้ยืมเงินทดรองราชการโดยทำเป็นสัญญายืมเงิน เพื่อเป็นค่าใช้จ่ายตามโครงการดังกล่าว เป็นเงินจำนวน ๑๐๗,๓๐๐ บาท โดยนายกองคการบริหารส่วนตำบลวังศาลอนุมัติให้ยืมเงินดังกล่าว โดยหลังจากผู้ฟ้องคดีและคณะได้เดินทางกลับจากไปทัศนศึกษาตามโครงการดังกล่าวแล้ว นายเจริญศักดิ์ ผู้รับผิดชอบโครงการได้มีหนังสือที่ พช ๗๘๔๐๑ ลงวันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๔ ขออนุมัติส่งใช้เงินยืมเป็นจำนวน ๑๐๗,๓๐๐ บาท โดยระบุว่าได้มีผู้ร่วมเดินทางไปทัศนศึกษาดูงานนอกสถานที่ครบทั้งจำนวน ๕๘ รายพร้อมหลักฐานต่างๆ เกี่ยวกับการจัดซื้อจัดจ้าง และเอกสารการจ่ายเงินให้ผู้รับจ้างกรณีต่างๆ เช่น ใบส่งมอบการจ้าง ใบแจ้งหนี้ ใบเสร็จรับเงิน ใบตรวจรับมอบงานจ้าง โดยนายกองคการบริหารส่วนตำบลวังศาลได้อนุมัติตามที่เสนอ แต่จากการไต่สวนพยานบุคคลของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ปรากฏว่าในวันดังกล่าวมีผู้เข้าร่วมเดินทางไปทัศนศึกษาดูงาน จำนวนเพียง ๓๕ ราย มิใช่ ๕๘ รายตามที่ระบุไว้ในเอกสารการเบิกจ่ายเงินแต่อย่างใด อีกทั้ง นายภัทรเดช กรรมการผู้จัดการบริษัท เชียงใหม่ แวร์ติก จำกัด ซึ่งมีรายชื่อเป็นผู้รับจ้างตามบันทึกกตกลางการจ้าง เลขที่ ๔๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ได้ให้ถ้อยคำและยืนยันว่าพยานไม่เคยลงชื่อตกลงการจ้างกับกองคการบริหารส่วนตำบลวังศาล และไม่เคยส่งมอบเอกสารใดๆ แก่กองคการบริหารส่วนตำบลวังศาล เพื่อจ่ายเงินของทางราชการเช่นกัน ลายมือชื่อของพยานที่ปรากฏในเอกสารจัดซื้อจัดจ้างของกองคการบริหารส่วนตำบลวังศาล มิใช่ลายมือชื่อของพยาน แต่ไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นผู้ปลอมลายมือชื่อของตน ส่วนตราประทับของบริษัทที่ปรากฏในเอกสาร มิใช่ตราประทับของบริษัท เชียงใหม่ แวร์ติก จำกัด แต่เป็นเพียงรอยตราประทับที่พนักงานต้อนรับใช้อยู่ในบริเวณส่วนต้อนรับลูกค้าเท่านั้น ส่วนฉบับใบเสร็จรับเงิน/ใบกำกับภาษี ซึ่งได้ออกให้กับกองคการบริหารส่วนตำบลวังศาลที่บริษัทเก็บไว้เป็นหลักฐานเพื่อใช้ในการยื่นภาษีรายได้ และเป็นฉบับที่แท้จริง ระบุว่ารับเงินจำนวน ๙,๐๐๐ บาท มิใช่ใบเสร็จรับเงิน ฉบับที่ระบุจำนวน ๔๓,๕๐๐ บาท แต่อย่างใด พยานนางวิจิตรา อธิกมลโชค ในฐานะกรรมการผู้จัดการบริษัทร่วมกับนายภัทรเดช ให้ถ้อยคำว่า พยานได้ตรวจสอบรายงานแขกที่เข้าพัก ระหว่างวันที่ ๕ ถึงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ แล้วพบว่า ห้องพักรที่มีลูกค้าเข้าพักมากที่สุดในวันดังกล่าว เป็นห้องพักประเภท D - รายวัน ลำดับที่ ๑ - ๒๐ และ ลำดับที่ ๒๘ ใช้ชื่อลูกค้าที่เข้าพัก ว่า “แดง (สีล้อแดง)” รวมจำนวน ๒๑ ห้อง ห้องละ ๔๕๐ บาท รวมเป็นเงิน ๙,๐๐๐ บาท โดยห้องพักลำดับที่ ๒๘ เป็นห้องพักคนขับรถ ซึ่งไม่ต้องเสียเงิน ส่วนกรณีที่ใบเสร็จรับเงิน

๒ ฉบับ มีจำนวนไม่ตรงกัน โดยฉบับของบริษัทจำนวน ๙,๐๐๐ บาท ส่วนฉบับขององค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล จำนวน ๔๓,๐๐๐ บาท นั้น พยานไม่ทราบ แต่พยานยืนยันว่าบริษัทได้รับเงินจากลูกค้าชื่อ “สีล้อยแดง” เพียง ๙,๐๐๐ บาท เท่านั้น ส่วนนายเปรมราช ราชเนตร ผู้จัดการโรงแรมโอเอรา ให้ถ้อยคำว่า พยานยืนยันว่าองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ได้ติดต่อนำบุคคลเข้าพักกับทางโรงแรมจริง ในวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ และออกจากโรงแรมในวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ จริง และยืนยันว่าได้รับเงินจำนวน ๔๓,๕๐๐ บาท จริงตามใบเสร็จรับเงิน แต่จากการตรวจสอบบันทึกตกลงการจ้าง ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ใบส่งมอบการจ้าง ลงวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ ใบแจ้งหนี้ ลงวันที่ ๖ เมษายน ๒๕๕๔ พยานไม่เคยเห็นเอกสารดังกล่าวมาก่อน โดยพยานไม่ทราบว่าผู้ใดเป็นผู้จัดทำ จากข้อเท็จจริงดังกล่าวจึงน่าจะเชื่อว่าบันทึกตกลงราคา ระหว่างผู้ฟ้องคดี ในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ กับ บริษัท เชียงใหม่ แวร์ดิก จำกัด ที่ผู้ฟ้องคดีเป็นผู้ลงนามตกลงราคาห้องพักในราคาคืนละ ๗๕๐ บาทต่อคน เป็นเอกสารปลอมหรือเป็นเอกสารอันเป็นเท็จ รวมทั้งเอกสารใบเสนอราคา และบันทึกตกลงการจ้าง เลขที่ ๔๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ก็เป็นเอกสารที่มีการจัดทำปลอมแปลงขึ้นมาฝ่ายเดียวโดยที่นายภัทรเดช ไม่ได้เข้าทำสัญญาแต่อย่างใด แต่ได้มีการเข้าพักในโรงแรมดังกล่าวจริง ในวันที่ ๕ เมษายน ๒๕๕๔ โดยมีการเข้าพักจำนวน ๒๐ ห้อง ในราคาห้องละ ๔๕๐ บาท คิดเป็นเงินจำนวน ๙,๐๐๐ บาท แต่ได้ให้นายเปรมราช ออกใบเสร็จรับเงิน จำนวน ๔๓,๕๐๐ บาท นอกจากนั้น นายประวัติ อินตาพรหม ซึ่งมีรายชื่อเป็นผู้รับจ้างจัดอาหารครบทุกมื้อตามตามบันทึกตกลงการจ้าง เลขที่ ๔๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ได้มีหนังสือชี้แจงต่อคณะไต่สวนของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ว่าที่ปรากฏชื่อพยานเป็นผู้รับจ้างจำนวน ๒ รายการ คือค่าอาหารจัดครบทุกมื้อ กับค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม รวมเป็นเงิน ๓๑,๙๐๐ บาท และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องนั้น พยานขอยืนยันว่าไม่ได้เป็นผู้ลงลายมือชื่อดังกล่าวและไม่ได้เป็นผู้รับเงิน แต่น่าจะมีผู้แอบอ้างชื่อพยานโดยปลอมลายมือชื่อ โดยพยานเคยเป็นหุ้นส่วนของร้านเรือนแพลำพูน แต่ประมาณเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๓ ได้ออกจากการเป็นหุ้นส่วนร้านดังกล่าวแล้ว โดยได้มอบสำเนาบัตรประจำตัวประชาชนและสำเนาทะเบียนบ้านให้ร้านดังกล่าวไว้เพื่อเปลี่ยนแปลงทางทะเบียนทรัพย์สินของร้านเพื่อเป็นชื่อบุคคลอื่น ส่วนนายสุรศักดิ์ ไชยแก้ว ซึ่งมีรายชื่อเป็นผู้รับจ้างจัดอาหารไม่ครบทุกมื้อตามตามบันทึกตกลงการจ้าง เลขที่ ๔๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ ได้มีหนังสือชี้แจงว่าเอกสารขององค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ที่ปรากฏชื่อพยานเป็นผู้รับจ้างจำนวน ๒ รายการ คือค่าอาหารจัดไม่ครบทุกมื้อ กับค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม รวมเป็นเงิน ๓๑,๙๐๐ บาท และเอกสารต่างๆ ที่เกี่ยวข้องนั้น พยานขอยืนยันว่าไม่ได้เป็นผู้ลงลายมือชื่อดังกล่าว เนื่องจากพยานไม่ได้มีอาชีพรับจ้างทำอาหารและเครื่องดื่มแต่อย่างใด โดยพยานจำได้ว่าขณะที่พยานประกอบอาชีพรับจ้างขับรถสองแถวแดง

/เพื่อรับ...

เพื่อรับนักท่องเที่ยวขึ้นดอยสุเทพ ได้มีเครือข่ายรถทัวร์รับจ้างติดต่อให้พยานนำเจ้าหน้าที่ดังกล่าว
เที่ยวดอยสุเทพ โดยได้แจ้งให้พยานนำสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน และสำเนาทะเบียนบ้าน
มามอบให้โดยแจ้งว่าจะนำไปเพื่อใช้ประกอบการเบิกจ่ายค่าธรรมเนียมของพยาน กรณีดังกล่าว
จึงฟังได้ว่าเอกสารการจัดซื้อจัดจ้างทำอาหารและเครื่องดื่มจากผู้รับจ้างทั้งสองรายดังกล่าว
เป็นเอกสารที่ทำปลอมแปลงขึ้นมา โดยมีการแอบอ้างนำเอกสารส่วนบุคคลของบุคคลอื่นซึ่งไม่ใช่
ผู้ที่ประกอบอาชีพทำอาหารและเครื่องดื่มมาใช้โดยไม่ได้รับอนุญาต เมื่อผู้ฟ้องคดีได้ชี้แจง
แต่เพียงว่า ผู้ฟ้องคดีกับพวกได้มอบหมายให้นายชัยชกร อินทร์มะโรง ซึ่งเป็นเจ้าของรถทัวร์
เป็นคนดำเนินการทั้งหมดตั้งแต่การประสานงานกับโรงแรมในการจองที่พักล่วงหน้า โดยนายชัยชกร
เป็นผู้ติดต่อกับนายเปรมราช จำนวน ๒๙ ห้อง ราคาห้องละ ๑,๕๐๐ บาท หลังเข้าพัก
โรงแรมไอยรา แล้วนายชัยชกร เป็นผู้จ่ายเงินให้กับนายเปรมราช จำนวน ๔๓,๕๐๐ บาท และ
นายเปรมราช เป็นผู้ออกใบเสร็จให้กับนายชัยชกร ส่วนค่าอาหารทั้งหมด ๒ วัน นายชัยชกร
เป็นผู้ดำเนินการทั้งหมด ในการติดต่อประสานงานกับทางร้านอาหาร การจ่ายเงิน โดยเอกสาร
ในการจัดซื้อจัดจ้างทั้งหมด ใช้แบบฟอร์มเดิมที่มีอยู่แล้วขององค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล
โดยมีการเว้นช่องว่างไว้ในส่วนของคู่สัญญา และนายชัยชกร จะเป็นผู้ดำเนินการเกี่ยวกับลายมือ
ชื่อของคู่สัญญา และบิลเงินสด และเอกสารของผู้รับจ้าง จากนั้นจึงนำมาให้เจ้าหน้าที่ลงนาม
ต่อไป เอกสารทั้งหมดเป็นความเป็นจริง ไม่ได้มีการทุจริตแต่อย่างใด อีกทั้ง การจัดซื้อจัดจ้างมิได้
อยู่ในความรับผิดชอบของผู้ฟ้องคดีแต่อยู่ในความรับผิดชอบของนายเจริญศักดิ์ ข้าสะโป และ
นางสาวศิริพร ธรรมใจ แต่เมื่อผู้ฟ้องคดีไม่อาจนำนายชัยชกร ซึ่งเป็นพยานฝ่ายที่ผู้ฟ้องคดี
กล่าวอ้างมาให้ข้อเท็จจริงต่อผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ ได้ และผู้ฟ้องคดีไม่ได้โต้แย้งข้อเท็จจริงเกี่ยวกับ
เอกสารและพยานหลักฐานในการจัดซื้อจัดจ้างทุกฉบับซึ่งปรากฏลายมือชื่อของผู้ฟ้องคดี
ในฐานะที่เป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ ว่าเอกสารดังกล่าวเป็นเอกสารปลอมหรือเอกสารอันเป็นเท็จ
หรือโต้แย้งว่าเอกสารดังกล่าวไม่ได้ถูกจัดทำขึ้นโดยผู้ฟ้องคดีแต่ถูกจัดทำขึ้นโดยผู้อื่นแต่อย่างใด
รวมไปถึงไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่านายเจริญศักดิ์ และนางสาวศิริพร ได้เข้ามาเกี่ยวข้องกับขั้นตอนและ
กระบวนการจัดซื้อจัดจ้างกับผู้รับจ้างอย่างไร กรณีจึงฟังได้ว่าเอกสารการจัดซื้อจัดจ้างห้องพักของ
โรงแรมไอยราเป็นเวลา ๑ คืน และเอกสารการจัดซื้อจัดจ้างอาหารและเครื่องดื่ม ระหว่างองค์การ
บริการส่วนตำบลวังศาล และผู้รับจ้างทุกราย ได้ถูกทำขึ้นโดยผู้ฟ้องคดีซึ่งเป็นหัวหน้าเจ้าหน้าที่
พัสดุจริง เมื่อนายภัทรเดช นางวิจิตรา นายเปรมราช นายประวัตติ และนายสุรศักดิ์ ต่างก็ไม่เคย
มีสาเหตุโกรธเคืองกับผู้ฟ้องคดีมาก่อน จึงไม่มีเหตุผลใดที่จะให้ถ้อยคำไปในทางปรักปรำ ใส่ร้าย
หรือสร้างเรื่องเท็จเพื่อให้ร้ายแก่ผู้ฟ้องคดี แต่น่าเชื่อว่าได้ให้ถ้อยคำตามความเป็นจริง
กรณีจึงรับฟังได้ว่า บันทึกตกลงการจ้าง เลขที่ ๔๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ บันทึก
ตกลงการจ้าง เลขที่ ๔๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ บันทึกตกลงการจ้าง เลขที่ ๔๘/๒๕๕๔

/ลงวันที่ ๓๑...

ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ และเอกสารประกอบ เป็นเอกสารที่มีการทำปลอมขึ้นมาโดยผู้รับจ้าง ไม่ได้รู้เห็นหรือมีการตกลงราคากันจริง นอกจากนั้น เมื่อนายเจริญศักดิ์ ในฐานะผู้รับผิดชอบโครงการได้ส่งใช้ยืมเงินทรงราชการ โดยได้เสนอใบแจ้งหนี้ค่าที่พัก ค่าอาหารจัดครบทุกมื้อ ค่าอาหารจัดอาหารไม่ครบทุกมื้อ ใบตรวจรับมอบการจ้าง พร้อมเอกสารประกอบ ต่อนายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลเพื่อให้พิจารณาอนุมัติชำระเงินค่าจ้างให้แก่ผู้รับจ้าง ตามบันทึกตกลงการจ้าง โดยระบุว่าผู้เข้าร่วมโครงการ ครบจำนวน ๕๘ ราย ทั้งที่มีผู้เข้าร่วมโครงการจำนวน ๓๕ ราย เท่านั้น โดยปรากฏหลักฐานว่าผู้ฟ้องคดีได้ลงลายมือชื่อในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ แจ้งเรื่องใบแจ้งหนี้ค่าที่พัก ค่าอาหารจัดครบทุกมื้อ ค่าอาหารจัดอาหารไม่ครบทุกมื้อ และใบตรวจรับการจ้างทุกรายการต่อนายกองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลเพื่ออนุมัติใช้เงินยืมดังกล่าว โดยระบุว่าผู้รับจ้างได้ส่งมอบงานจ้างและคณะกรรมการได้ตรวจรับครบถ้วนถูกต้องแล้วเห็นควรพิจารณาแจ้งส่วนการคลังชำระเงินค่าจ้างต่อไป ทั้งนี้ ผู้ฟ้องคดีได้ร่วมเดินทางไปทัศนศึกษาตามโครงการดังกล่าวด้วย ผู้ฟ้องคดีจึงควรทราบว่า มีผู้เข้าร่วมทัศนศึกษาไม่ครบจำนวน ๕๘ ราย ตามที่นายเจริญศักดิ์ กล่าวอ้าง และเป็น การขอเบิกจ่ายค่าที่พัก ค่าอาหารและเครื่องดื่มเกินไปกว่าความเป็นจริง เมื่อผู้ฟ้องคดีมีหน้าที่ในการดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างตามโครงการทัศนศึกษาดังกล่าวให้เป็นไปตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๕ และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๙ การที่ผู้ฟ้องคดีไม่ได้ติดต่อประสานงานกับผู้รับจ้างโดยตรง แต่กลับปลอมเอกสารจัดซื้อจัดจ้างหรือทำเอกสารอันเป็นเท็จ โดยเป็นทั้งผู้ลงนามในเอกสารดังกล่าวและเป็นผู้เสนอเอกสารต่อผู้มีอำนาจลงนามเพื่อเข้าทำสัญญาและข้อตกลงจ้าง โดยผู้รับจ้างไม่ได้รู้เห็นหรือมีการตกลงราคากันจริง อีกทั้ง ผู้ฟ้องคดียังเป็นถึงหัวหน้าส่วนการคลัง มีหน้าที่ปฏิบัติราชการให้เป็นไปตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ ผู้ฟ้องคดีควรที่จะตรวจสอบเอกสารการตรวจรับมอบงานจ้างก่อนว่าควรที่จะให้มีการเบิกจ่ายเงินจริงตามจำนวนผู้ที่เดินทางไปทัศนศึกษาจำนวน ๓๕ ราย แต่ไม่ควรให้เบิกจ่ายครบทั้งจำนวน ๕๘ ราย เนื่องจากไม่ได้มีการเดินทางไปจริงและไม่ได้มีการจ่ายเงินจริง การที่ผู้ฟ้องคดีได้ตรวจสอบใบตรวจรับมอบงานจ้างแล้วเห็นควรเบิกจ่ายเต็มจำนวน ๕๘ รายการดังกล่าวจึงเป็นเหตุทำให้องค์การบริหารส่วนตำบลวังศาลต้องจ่ายเงินงบประมาณ ซึ่งเป็นทรัพย์สินของแผ่นดิน เกินกว่าจำนวนที่ได้ใช้จ่ายไปจริง จำนวน ๕๙,๘๐๐ บาท (ค่าส่วนต่างค่าเช่าที่พัก จ่ายเกินไปจำนวน ๓๔,๘๐๐ บาท ค่าส่วนต่างอาหารจัดครบทุกมื้อ จ่ายเกินไปจำนวน ๑๑,๕๐๐ บาท ค่าส่วนต่างอาหารจัดไม่ครบทุกมื้อ จ่ายเกินไปจำนวน ๑๑,๕๐๐ บาท ค่าอาหารว่างและเครื่องดื่ม จ่ายเกินไปจำนวน ๒,๓๐๐ บาท) พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีที่ได้จัดทำเอกสารปลอมหรือเอกสารอันเป็นเท็จ และลงนามรับรองเอกสารซึ่งเป็น

/เอกสาร...

เอกสารประกอบการส่งใช้เงินยืมตราของนายเจริญศักดิ์ จึงเป็นการปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมายระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดเพชรบูรณ์ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย และการให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ ข้อ ๓ วรรคสาม ข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง อันเป็นกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในขณะที่ผู้ฟ้องคดีได้กระทำความผิด ดังนั้น การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ มีมติในการประชุมครั้งที่ ๗๗๙ - ๕๓/๒๕๕๔ ซึ่งมูลความผิดว่าการกระทำของผู้ฟ้องคดีมีมูลความผิดทางวินัยอย่างร้ายแรง ฐานปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่นได้ประโยชน์ที่มิควรได้ เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหายแก่ราชการอย่างร้ายแรง และกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง ตามข้อ ๓ วรรคสาม ข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง ของประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัย ลงวันที่ ๒๒ สิงหาคม ๒๕๔๔ ซึ่งได้กำหนดฐานความผิดไว้ในทำนองเดียวกันกับประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดเพชรบูรณ์ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย และการให้ออกจากราชการการอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ มติของผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๓ จึงชอบด้วยกฎหมายแล้ว อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอุทธรณ์ว่า ผู้ฟ้องคดีได้เดินทางไปราชการเพื่อฝึกอบรมกับสถาบันพัฒนาบุคลากรท้องถิ่น ตั้งแต่วันที่ ๑๘ เมษายน ๒๕๕๔ จนถึงวันที่ ๑๓ พฤษภาคม ๒๕๕๔ โดยองค์การบริหารส่วนตำบลวังศาล ได้มีคำสั่งมอบหมายงานในตำแหน่งหัวหน้าส่วนการคลังให้กับนายสมภพ ทองจันทร์ หัวหน้าส่วนโยธาเป็นผู้รักษาราชการแทนในตำแหน่งของผู้ฟ้องคดี ตาม ข้อ ๒๔๕ และข้อ ๒๔๖ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดเพชรบูรณ์ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการบริหารงานบุคคลขององค์การบริหารส่วนตำบลฯ ผู้ฟ้องคดีจึงหาได้เป็นผู้ตรวจสอบการส่งใช้เงินยืมตราอย่างใด จึงไม่ทราบว่ามี การส่งใช้เงินยืม โดยมีการใช้เอกสารเท็จหรือไม่ และอย่างไร นั้น เห็นว่ากระบวนการจัดซื้อจัดจ้าง ตามบันทึกตกลงการจ้าง เลขที่ ๔๕/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ บันทึกตกลงการจ้าง เลขที่ ๔๗/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ บันทึกตกลงการจ้าง เลขที่ ๔๘/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๕๔ และการลงลายมือชื่อในฐานะหัวหน้าเจ้าหน้าที่พัสดุ แจ่งเรื่องใบแจ้งหนี้

/คำที่פק...

ค่าที่พัก ค่าอาหารจัดครบทุกมื้อ ค่าอาหารจัดอาหารไม่ครบทุกมื้อ และใบตรวจรับการจ้าง
 ทุกรายการ ต่อนายกองค้การบริหารส่วนตำบลวังศาลเพื่ออนุมัติใช้เงินยืม โดยระบุว่าผู้รับจ้าง
 ได้ส่งมอบงานจ้างและคณะกรรมการได้ตรวจรับครบถ้วนถูกต้องแล้ว เห็นควรพิจารณา
 แจ้งส่วนการคลังชำระเงินค่าจ้างต่อไป เป็นการดำเนินการก่อนที่ผู้ฟ้องคดีจะเดินทางไปราชการ
 แล้วทั้งสิ้น ดังนั้น แม้ผู้ฟ้องคดีจะไม่ได้เป็นผู้ตรวจสอบการส่งใช้เงินยืมทอดรองจ่าย ก็ไม่ได้มีผลทำให้
 การกระทำของผู้ฟ้องคดีก่อนเดินทางไปราชการเป็นการกระทำที่ชอบด้วยกฎหมายแต่อย่างใด
 อุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

ส่วนกรณีที่ผู้ฟ้องคดีอ้างว่า การจัดซื้อจัดจ้างที่พิพาทในคดีนี้เป็นการดำเนินการ
 ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยค่าใช้จ่ายในการฝึกอบรมขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
 พ.ศ. ๒๕๔๘ โดยไม่ได้จัดซื้อจัดจ้างตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการ
 บริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๓๕ แต่อย่างใด และการลงนามของผู้ฟ้องคดีว่า “ทราบ” นั้น
 เป็นเพียงลงนามรับทราบเท่านั้น หากใช่เป็นการพิจารณาดำเนินการจัดซื้อจัดจ้างตามที่กำหนดไว้
 ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการพัสดุของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น
 พ.ศ. ๒๕๓๕ แต่อย่างใด คำวินิจฉัยของศาลปกครองชั้นต้นจึงน่าจะชอบด้วยกฎหมายนั้น
 เห็นว่า ไม่ว่าผู้ฟ้องคดีจะลงนามและเขียนข้อความเหล่านั้น ว่า “รับทราบ” หรือ “ทราบ” หรือ
 “เห็นชอบ” หรือ “ตรวจแล้วถูกต้อง” หรือข้อความอื่นใดทำนองเดียวกัน หรือ แม้แต่เป็นการ
 ลงชื่อโดยไม่ระบุข้อความใดๆ ก็ตาม ย่อมหมายถึงว่า ผู้ฟ้องคดีได้รับรองผลการตรวจสอบ
 ความถูกต้องของเอกสารเหล่านั้น ตามอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวข้องได้กำหนดไว้แล้ว ผู้ฟ้องคดี
 จึงไม่อาจกล่าวอ้างว่า ไม่มีส่วนเกี่ยวข้องในการจัดซื้อจัดจ้างที่พิพาทในคดีนี้ได้แต่อย่างใด ข้ออ้าง
 ของผู้ฟ้องคดีฟังไม่ขึ้น

เมื่อได้วินิจฉัยแล้วว่า พฤติการณ์ของผู้ฟ้องคดีเป็นการกระทำความผิดวินัย
 อย่างร้ายแรง กรณีปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยมิชอบ เพื่อให้ตนเองหรือผู้อื่น
 ได้ประโยชน์ที่มีควรได้เป็นการทุจริตต่อหน้าที่ราชการ และฐานปฏิบัติหน้าที่ราชการโดยจงใจไม่ปฏิบัติ
 ตามกฎหมาย ระเบียบของทางราชการ มติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายของรัฐบาล อันเป็นเหตุให้เสียหาย
 แก่ราชการอย่างร้ายแรง และกระทำการอื่นใดอันได้ชื่อว่าเป็นผู้ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง
 ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดเพชรบูรณ์ เรื่อง หลักเกณฑ์และเงื่อนไข
 ในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์
 ลงวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๔๕ ข้อ ๓ วรรคสาม ข้อ ๖ วรรคสอง และข้อ ๑๙ วรรคสอง ซึ่งกำหนดไว้
 ในทำนองเดียวกันกับประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลจังหวัดนครสวรรค์ เรื่อง
 หลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย พ.ศ.๒๕๕๘ ลงวันที่ ๑๔ มกราคม
 ๒๕๕๙ ข้อ ๗ วรรคสาม ข้อ ๑๐ วรรคสอง และข้อ ๒๓ วรรคสอง การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ ในการ

/ประชุมครั้งที่...

ประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๖๐ วันที่ ๒๗ กรกฎาคม ๒๕๖๐ เห็นชอบให้ลงโทษไล่ออกจากราชการ และ
ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๑ ได้มีคำสั่งที่ ๓๘๘/๒๕๖๐ ลงวันที่ ๓๑ สิงหาคม ๒๕๖๐ และคำสั่งที่ ๓๗/๒๕๖๑
ลงวันที่ ๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ แก้ไขเพิ่มเติมคำสั่งดังกล่าว โดยมีคำสั่งลงโทษไล่ออกจาก
ราชการ จึ่งชอบด้วยกฎหมายแล้ว การที่ผู้ถูกฟ้องคดีที่ ๒ วินิจฉัยยกอุทธรณ์ของผู้ฟ้องคดี
จึ่งชอบด้วยกฎหมายเช่นกัน

การที่ศาลปกครองชั้นต้นพิพากษายกฟ้อง นั้น ศาลปกครองสูงสุดเห็นพ้องด้วย
พิพากษายืน

นายสมยศ วัฒนภิรมย์
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการเจ้าของสำนวน

นางสิริกาญจน์ พานพิทักษ์
ตุลาการหัวหน้าคณะศาลปกครองสูงสุด

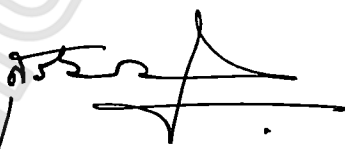
นายโสภณ บุญกุล
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

นายธีระเดช เดชะชาติ
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

๒๕๖๒๕๖

นายสุรัตน์ พุ่มพวง
ตุลาการศาลปกครองสูงสุด

ตุลาการผู้แถลงคดี : นายวีโรจน์ ธิตา

